

๑๕๗

คู่มือการเอาตัวรอด

ของนักกิน

古代吃货生存指南

เล่ม

3

เข่อเล่อเจียงถัง 可乐姜汤

เขียน

เสี่ยวหว่า

แปล

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ฐ า น ที่ ส ำ ก ั ณ

เจียงซูเหยาปิดสมุดบัญชี “น่าเบื่อมากใช่หรือไม่”

เซี่ยเพ่ยได้สติ รีบสายหน้าทันควัน “ไม่นะ” ถึงอย่างไรทั้งวันที่นางอยู่ในห้อง

หากไม่อ่านหนังสือ ก็มักใจลอยฆ่าเวลาเป็นประจําอยู่แล้ว

“ข้าเห็นว่าเจ้าชอบของหวาน อยากลองเรียนอบขนมฆ่าเวลาหรือไม่”

- เข่อเล่อเจียงถัง

หนังสือคุณภาพ
โดยอินทรีกรุ๊ป

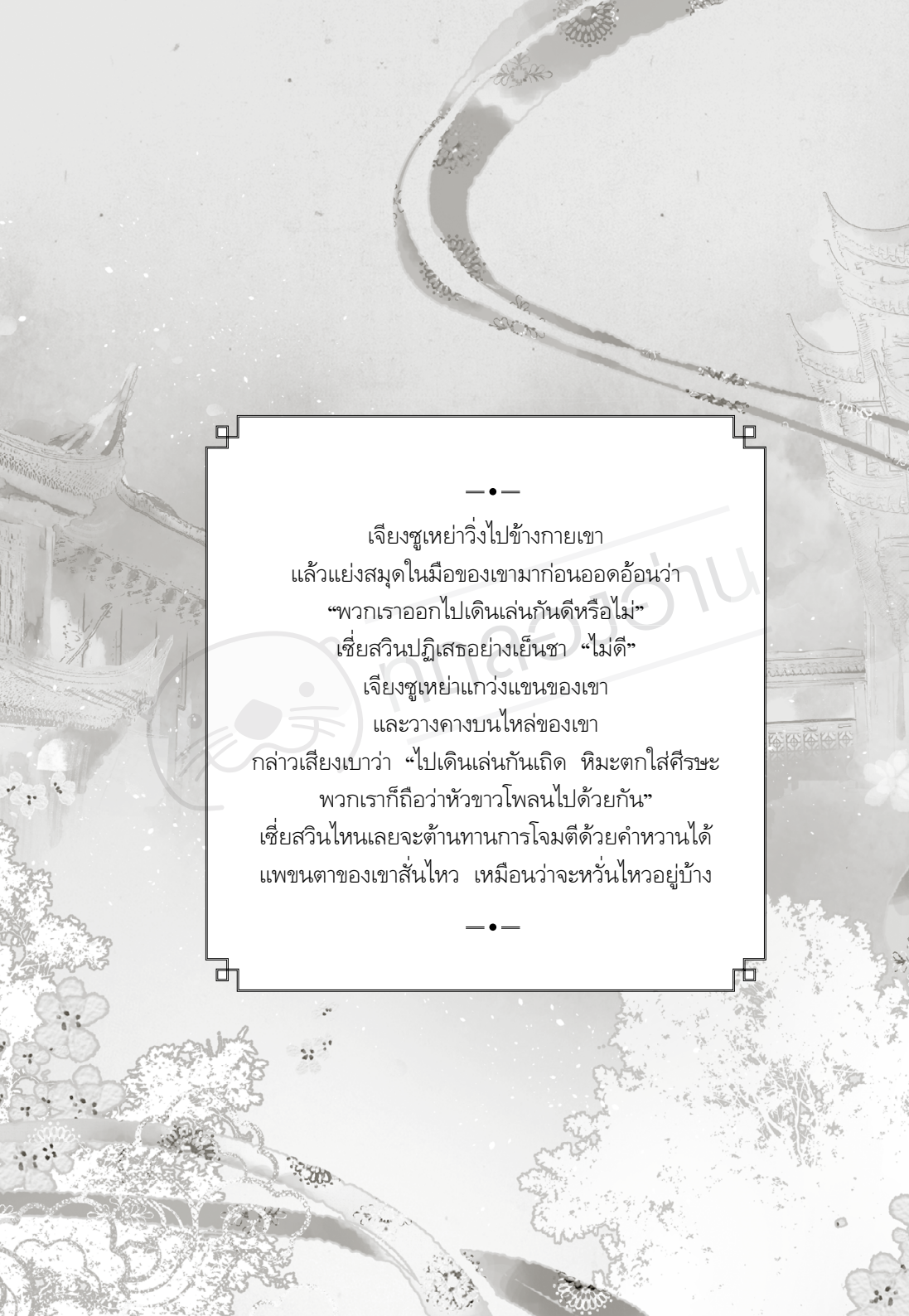
คำนำสำนักพิมพ์

ในที่สุด คู่มือการเอาตัวรอดของนักกิน ก็ดำเนินมาถึงเล่มสุดท้ายแล้ว
ด้วยความสดใสแจ่มใส มองโลกในแง่ดี กอปรกับฝีมือทำอาหาร
แสนโอชะของ เจียงซูเหยา หญิงสาวจากปัจจุบันที่ทะลุมิติมายังโลกอดีต
จึงกลายเป็นที่รักของทุกคนที่อยู่รอบข้างนาง ขณะเดียวกัน เชี่ยวสิน
บุรุษผู้มีสีหน้าเย็นชาเป็นนิจ ก็รักใคร่เอ็นดูนางมากเท่าที่คนเป็นสามี
พึงทำ

เปรียบไปแล้ว ชีวิตรักของทั้งคู่ก็คล้ายกับการปรุงอาหาร
มีจิตซัด เย็นชา กลมกล่อม หอมหวาน ล้วนขึ้นอยู่กับการปรับตัว
ของคนทั้งคู่และการเปิดใจให้กันและกัน

จ.ม

— ● —

เจียงซูเหยาวิ่งไปข้างกายเขา
แล้วแย่งสมุดในมือของเขามาก่อนออกดอ้อنها
“พวกเราออกไปเดินเล่นกันดีหรือไม่”
เซี่ยสวินปฏิเสธอย่างเย็นชา “ไม่ดี”
เจียงซูเหยาแกว่งแขนของเขา
และวางคางบนไหล่ของเขา
กล่าวเสียงเบาว่า “ไปเดินเล่นกันเถิด หิมะตกใส่ศีรษะ
พวกเรา ก็ถือว่าหิวข้าวโพลนไปด้วยกัน”
เซี่ยสวินไหนเลยจะต้านทานการโจมตีด้วยคำหวานได้
แพขนตาของเขาสั่นไหว เหมือนว่าจะหวั่นไหวอยู่บ้าง

— ● —

กล่าวถึงคนที่ ตกลงไปในน้ำเย็น บางทีอาจเป็นเพราะความ
ตึงเครียดและแช่ตัวนานเกินไป ทำให้เชื้อสวินเป็นหวัด หลังจากกลับมาถึง
เจียงซูเหยารีบสั่งให้หญิงรับใช้ต้มน้ำขิงมาให้เขาดื่มทันที

เชื้อสวินถือชามกระเบื้องใบใหญ่ ท่าทางงุนงง หาคำตอบไม่ได้
แววตาเหม่อลอย รวากับกำลังใคร่ครวญถึงสิ่งที่เกิดขึ้นอย่างระมัดระวัง

“รีบต้มน้ำแกงเร็วเข้า” เจียงซูเหยาเดินผ่านหลังเขา เตรียมแกะ
มวยผมออก

เชื้อสวินได้ยินเสียงของนางก็ตัวสั่นและรีบฝังหน้าลงในชาม

เพียงแต่...ชามใบนี้ใหญ่เกินไปกระมัง

เจียงซูเหยาเดินผ่านหลังเขาอีกครั้ง เห็นว่าเขายังคงอึ้งงัน นางถาม
อีกประโยคหนึ่งว่า “ไหนไม่ดื่มแล้ว”

เชื้อสวินตัวสั่นเทาอีกครั้ง

เขาคิดจะตอบ แต่ทันทีที่อ้าปาก ภาพของเจียงซูเหยาที่เข้ามาใกล้
ตอนตกน้ำก็ปรากฏขึ้นในสมองของเขา สัมผัสอบอุ่นและนุ่มนวลที่ค้าง
พาให้หัวใจเขาเริ่มเต้นแรง ใบหน้าแดงก่ำ

“เป็นอันได้ไป” เจียงซูเหยาเห็นเขาไม่ตอบ จึงเดินเข้าไปหาเขาอย่าง
กังขา พบว่าแก้มเขาแดงก่ำ นางรีบเอื้อมมือออกไปวัดอุณหภูมิที่หน้าผาก
ของเขา

“คงไม่ใช่ว่าเป็นไข้แล้วกระมัง” นางบันพืมพำ

เชี้ยสวินเอียงหน้าหลบอย่างลนลาน แล้วตื้มน้ำขิงชามใหญ่อย่างรวดเร็ว

เจียงซูเหยาถึงพบว่าเขาถือชามกระเบื้องใบใหญ่ที่เขามักใช้เป็นประจำ และใช้ในวัดอุประสงค์พิเศษ ก็รู้สึกอึ้งงันอยู่บ้าง “แค่ใส่น้ำขิงไยต้องใช้ชามใบใหญ่เพียงนี้ด้วย ตอนกลางคืนอย่าตี้มมากเกินไป”

เชี้ยสวินถอนหายใจโล่งอก เขาวางชามลงโดยพลัน กันชามกระแตกกับโต๊ะไม้เสียงดัง “ตึง” ก่อนที่เจียงซูเหยาจะเห็นสีหน้าของเขาชัดเจน เขาก็เดินจากไปอย่างรีบร้อนแล้ว

ใกล้ถึงเวลาดับไฟ เชี้ยสวินเพิ่งเดินเข้ามาจากด้านนอกและยืนมองนางจากที่ไกลๆ

กล่าวตามตรง เจียงซูเหยาขวยอายและประหม่า หลังเปิดเผยความในใจต่อกันกับเชี้ยสวินแล้ว แต่นางกับเขาอยู่ร่วมกันมานาน การกระทำใกล้เคียงกับบางอย่างก็ทำออกมาโดยไม่รู้ตัว แม้แต่นางก็ยังไม่ทันสังเกตเห็น

นางเห็นเชี้ยสวินยืนอยู่ไกลๆ มิกำลังเข้ามา จึงรู้สึกได้ภายหลังว่า หรือเชี้ยสวิน...ขัดเขิน

แสงเทียนสลัว เงาสะท่อนูบไหว

เชี้ยสวินยืนอยู่ไกลๆ ใบหน้ายังคงเย็นชา มองเห็นสายตาของเขาไม่ชัด

เจียงซูเหยาของเขา จู่ๆ ก็รู้สึกว่าเรื่องราวในโลกช่างแปลกประหลาด เห็นได้ชัดว่าไม่กี่เดือนก่อนยังแหวะว่าเขาไม่มีสีหน้าไร้อารมณ์คล้ายโลงศพ แต่เวลานี้เมื่อมองอีกที แล้รู้สึกว่ามีสีหน้าตายด้านที่เขาทำอยู่ทุกวันดูน่ารังเกียจ

นางถึงได้รู้สึกอย่างแท้จริงว่ากำลังตกหลุมรัก เกิดอาการบวมพองในกระเพาะอาหาร แล้วค่อยๆ เอ่อตันเข้าสู่หัวใจ ปานมีผิวเลื้อนไม่ถ่วงกำลังกระพือปีก

“จะยืนอยู่ตรงนั้นไปไย ไม่นอนหรือเจ้าคะ”

เชี้ยสวินลั้งเลี้ยวครู่ ก่อนค่อยๆ เดินเข้ามา

เจียงซูเหยาถอนตะแคง ตอนที่เขาเดินเข้ามา นางหยุดตัวลุกขึ้นและอดส่งยิ้มให้เขาไม่ได้

สีหน้าของเซียงฮวินเรียบเฉยขณะก้มลงมองนาง

เขาหลุบตาลง ขนตาองอนยาวดบังแววตาไว้ ทำให้เกิดเงามืดที่เปลือกตาล่าง เมื่อจับคู่กับใบหน้าหล่อเหลาเย็นซา ก่อให้เกิดความห่างเหิน โอหัง และถือดี

โชคคิที่เจียงซูเหยาารู้เหตุการณ์ของเขาดี จึงไม่เข้าใจเขาผิดตรงกันข้ามกลับยิ้มมาฉายชัดขึ้น เมื่อมองรูปลักษณ์หล่อเหลาของเขา มักรู้สึกว่ามันเองลักพาตัวนักพรตน้อยของอารามเต้าฝูน่าสงสารมา

นางยังไม่ทันพูด เซียงฮวินก็ขยับเข้ามาก้าวหนึ่ง แล้วก้มลงใกล้เจียงซูเหยาอย่างกะทันหัน

หลังจากอาบน้ำเสร็จ มีไอน้ำเย็นสดชื่นเกาะพราบบนตัวเขา มีลมเย็นอ่อนโยนพัดโชยไปมาระหว่างการเคลื่อนไหวของเขา ยามที่เขา ก้มลงมา สายตาของเจียงซูเหยาตกอยู่ที่ลำคอของเขาพอดี

ผิวขาวผ่อง ลูกกระตือกรัดชัดเจน

เซียงฮวินหรีดตาลงขณะมองนาง สีหน้าเหินห่างและอดกลั้นยิ่งขึ้น เจียงซูเหยาพลันรู้สึกว่ใบหน้าร้อนผ่าวเล็กน้อย

“ข้า...”

นางเพิ่งอัปปาก เซียงฮวินกลับขยับเข้ามาใกล้อีกครั้ง ครั้นนั้นนางรู้สึกว่ตนเองถูกไอน้ำที่เย็นสดชื่นบนร่างเขาแผ่ปกคลุมโดยสมบูรณ์

เขารูปร่างสูง ไหล่กว้าง ขายาว และอ้อมแขนดูคล้ายกว้างมากเช่นกัน เมื่อเข้ามาใกล้คล้ายนางตกอยู่ในอ้อมกอดของเขา

เจียงซูเหยากัดริมฝีปากล่างโดยพลัน ใบหน้าแดงเรื่อ หัวใจเต้นแรงอย่างควบคุมไม่ได้

นางรู้สึกว่สมองว่างเปล่าขาวโพลน คำถามผุดขึ้นมาทีละคำถาม เกิดอันใดขึ้น เซียงฮวินอยากกอดนางอย่างนั้นหรือ หรือจะจูบนาง คงอยากจูบนางกระมัง

ขณะที่นางกระสับกระส่าย ตื่นเต้น ชัดเจน เซียงฮวินพลันเคลื่อนไหวแล้ว เขายืนตัวตรง และถอยห่างจากเจียงซูเหยาครึ่งก้าว...ถือหมอนที่เขาถอนจนคุ้นชินในมือ

“ข้าจะไปนอนที่ห้องหนังสือ”

เขาพูดด้วยน้ำเสียงแข็ง ๆ ราบเรียบ กอดหมอนแล้วหันหลังเดินจากไป

เจียงซูเหยา “...”

เมื่อครู่เป็นเพราะเขาจะหยิบหมอนอย่างนั้นหรือ เขาตัดสินใจจะไปนอนที่ห้องหนังสือถึงได้มาหยิบหมอน ดำเนินการดูต้นตอพิศม์ แต่เมื่อหันมามองกลับเป็นเจ้าที่ม

นางกัตฟัน “เชี่ยบัววน!”

เชี่ยสวินหันข้าง เพราะจุกโด่ง เค้าโครงด้านข้างแข็งกร้าว และสีหน้าเย็นชา ทำให้เธอคล้ายบุรุษที่ทอดทิ้งภริยาอย่างไร้หัวใจ

“มีอันใดหรือ” เขาถาม

เจียงซูเหยาสุดลมหายใจเข้าลึก กัตฟันกล่าว “ท่านมานี่” นางมีอาจระับความโกรธไว้ได้ ตบเตี๋ยสองครั้ง “มานอนนี่!”

“บุรุษผู้ไร้หัวใจ” ยอมรับความพ่ายแพ้ในชั่วอึดใจ เดินไปที่เตียงพร้อมกับกอดหมอน ภายใต้อายตากราดเกรี้ยวของเจียงซูเหยา เขาริบบางหมอน ถอดรองเท้า และล้มตัวลงนอนบนเตียง

“เหอะ” เจียงซูเหยาพลิกตัวและหันหน้าเข้าหาผนังโดยไม่สนใจเขา ความรู้สึกตื่นเต้น ความอ่อนโยนสลายสิ้น

เชี่ยสวินไม่ค่อยเข้าใจ “เจ้าโกรธหรือ”

“ไม่”

“เข้าไปนอนที่ห้องหนังสือ เพราะข้ารู้สึกว้าว...อากาศร้อนเกินไป...”

“หืม”

“...เป็นเพราะข้ายากจะสงบใจ”

เจียงซูเหยาไม่เอ่ยวาจา

ผ่านไปครู่หนึ่ง เมื่อเจียงซูเหยาเข้าใจว่าเชี่ยสวินใกล้จะหลับแล้ว เขาหันถามเสียงเบาமாகว่า “ถ้อยคำประโยคนั้นที่เจ้าพูดคือนี่เป็นความจริงหรือ”

เจียงซูเหยาถามว่า “ประโยคใด”

“เจ้าบอกว่าเจ้าก็พึงใจข้าเช่นกัน” เสียงของเขาแผ่วเบายิ่งกว่าเดิม หากเขากว่านี้ก็ไม่ได้ยินแล้ว

เจียงซูเหยาอารมณ์ดีขึ้น กระดกมูมปากขึ้นและตอบว่า “อืม”

เซี่ยสวีนไม่กล่าวอีก ฟังจากเสียง เขาน่าจะพลิกตัว เมื่อได้ทำนอนที่สบายแล้ว ก็ไม่ขยับตัวอีก น่าจะหลับไปแล้ว

มีเขาอยู่ข้างๆ เจียงซูเหยารู้สึกปลอดภัยอยู่เสมอ และผล็อยหลับไปเช่นกัน

นิทราฝันหวาน

ตื่นขึ้นในเช้าวันรุ่งขึ้นก็ไม่เห็นเซี่ยสวีนอยู่ข้างกายแล้ว เจียงซูเหยาปวดขมับและหัดกายลุกขึ้น ก่อนร้องเรียกไปจื่อ

ไปจื่อเดินเข้ามาปรนนิบัติเจียงซูเหยาจากที่นอน

“เหตุใดถึงไม่ปลุกข้าที่นอนเลยเวลาแล้ว” เจียงซูเหยาถาม

“เรียนคุณหนู ท่านเขยบอกว่าเมื่อคืนท่านตกน้ำ จึงตื่นตระหนกตกใจวันนี้ควรนอนให้มาก ไม่ให้บ่าวรบกวนเจ้าค่ะ” ไม่นานมานี้เจียงซูเหยาเพิ่งมีระดู ไปจื่อรู้ว่าตนเข้าใจผิดที่คิดว่าคุณหนูตั้งครรภ์แล้ว จึงรู้สึกผิดหวังยิ่ง

“เขาเอาอาหารไปด้วยหรือไม่”

“เอาไปด้วยเจ้าค่ะ เป็นบะหมี่เย็นที่เตรียมไว้เมื่อวาน และใส่เครื่องปรุงรสในซามเล็กตามคำสั่งของคุณหนู”

เจียงซูเหยาพยักหน้า ก่อนเดินออกจากห้อง หลังล้างหน้า บ้วนปาก หวีผม แต่งตัวเสร็จแล้ว ดวงตะวันสดใส นางยกมือขึ้นบังแสงอุทัย และเห็นโจวซือเดินมาจากที่ไกลๆ เข้าพอดี

โจวซือขมวดคิ้ว สีหน้ากลัดกลุ้มอยู่บ้าง เมื่อเห็นเจียงซูเหยาก็กิ๊บอารมณ์ คล้าย “เจ้าคงไม่ได้เพิ่งตื่นใช่ไหม”

เจียงซูเหยาแก้ตัวว่า “เมื่อคืนเข้านอนดึกไปหน่อย”

โจวซือผงกศีรษะกล่าวว่า “เมื่อวานได้เดินเที่ยวเล่นย่านอาหารว่างริมทาง ข้าตื่นแต่เนิ่นดึกหน่อย ข้าก็เข้านอนดึกเช่นกัน” นางเงยหน้ามองดวงตะวัน ถอนหายใจกล่าวว่า “อากาศร้อนด้วย เช้านี้ร้อนจนข้าไม่อยากอาหาร แค่อุ้มเครื่องดื่มเย็นๆ รองท้อง”

“ใช่ ยามนี้ข้าอยากกินแต่น้ำแข็ง” เจียงซูเหยาปรบมือ เชิญโจวซือไปที่ห้องครัวเล็ก “กล่าวถึงน้ำแข็ง ข้ามีของดีที่อยากให้น่านดู”

โจวซือถูกเจียงซูเหยากระตุ้นให้ใคร่รู้ นางรีบเดินตามไป พอไปถึงห้องครัวเล็ก เจียงซูเหยาชี้ไปที่เครื่องมือเหล็กบนโต๊ะ “ก็คือสิ่งนี้”

เมื่อโจวซือเห็นรูปลักษณ์แปลกประหลาดของเครื่องมือเหล็กนี้ นางเดินเข้าไปสัมผัส แต่ไม่รู้ว่ามันคืออันใด “นี่คือ...”

“เครื่องปั่น” เจียงซูเหยาเปิดเครื่องปั่นให้โจวซือดูใบมีด “ใช้ปั่นวัตถุดิบให้ละเอียด เป็นเครื่องมือเหล็กที่แข็งแรงจึงทำน้ำแข็งใสได้ แต่ก็น่าจะสิ้นเปลืองกำลังมากเช่นกัน”

ก่อนย่างเข้าสู่ฤดูคิมหันต์ เจียงซูเหยาวาดภาพเครื่องปั่นแล้วมอบให้หลินซื่อ สกุลหลินมุ่งมั่นกับการเดินเรือและขนส่งทางเรือมาหลายชั่วอายุคน จึงมีช่างฝีมือผู้เชี่ยวชาญด้านเครื่องจักรจำนวนมาก หลังได้รับภาพวาดแล้ว ก็ได้แก้ไขปรับปรุงหลายรอบเพื่อประดิษฐ์เครื่องปั่นนี้

โจวซือสัมผัสใบมีดที่คมกริบ รู้สึกได้ถึงความเย็น อุดหนุนหายใจไม่ได้ “ฝีมือช่างประณีตจริงๆ” ถอนหายใจแล้ว นางถึงกลับเข้าเรื่อง “ปั่นอันใดได้บ้าง”

เจียงซูเหยากวาดตามองวัตถุดิบที่มุมห้อง นัยน์ตาสว่างวาว ก่อนสาวเท้าเข้าไปหยิบเต้าหู้มาก่อนหนึ่ง

โจวซืองงง “เต้าหู้หรือ เต้าหู้อ่อนนุ่มขนาดนี้ ยังต้องปั่นให้ละเอียดด้วยใบมีดอีกหรือ”

“ประเดี๋ยวข้าจะสาธิตให้ท่านดู ท่านจะได้รู้ถึงความยอดเยี่ยมของเครื่องปั่น”

เจียงซูเหยามัดแขนเสื้อ หันเต้าหู้เป็นชิ้นๆ ลวกในน้ำร้อนแล้ว จึงนำไปแช่ในน้ำเย็นเพื่อทำให้เย็นลง จากนั้นใส่เต้าหู้เย็น นมวัว น้ำตาล และน้ำตาลลงในเครื่องปั่น จับด้ามจับมันแล้วเริ่มปั่น เนื่องจากใบมีดคมกริบ และเต้าหู้นุ่ม จึงไม่ต้องเปลืองแรงในการหมุนมาก มันหมุนเร็วมาก ผ่านไปสักพักนางก็หยุดเคลื่อนไหว เปิดฝาดูออกดู ส่วนผสมด้านในทั้งหมดถูกปั่นจนกลายเป็นน้ำเต้าหู้ข้นเหนียวเนียนละเอียด

โจวซือสงสัย “เอ๊ะ” ด้วยความแปลกใจ นางถามว่า “น้ำเต้าหู้แบบนี้รสชาติดีหรือไม่”

“แบบนี้ยังกินไม่ได้ ยังต้องรอให้มันแข็งตัวก่อน”

เจียงซูเหยาเทน้ำเต้าหู้ลงในชาม ปิดฝา แล้ววางลงในชามน้ำแข็ง รอให้เย็น

พอวางแล้ว นางหันไปกล่าวกับโจวซือที่มีสีหน้าคาดหวังว่า “เอาละเวลานี้เพียงต้องรอให้เต้าหู้ปิ้งฉีหลิน¹ แข็งตัวก็เป็นอันใช้ได้แล้ว ถึงอย่างไรตอนนี้ก็ไม่มีอะไรได้ มีสื่อกุญแจที่ทำให้ท่านเป็นทุกข์ดีหรือไม่”

โจวซือมองเจียงซูเหยาอย่างหลกใจ ถามว่า “เจ้ารู้ได้อย่างไรว่าข้ามีเรื่องในใจ”

“มองใบหน้าของท่านก็รู้แล้ว” เจียงซูเหยาหลังเล็ดใจหนึ่ง ค่อยถาม “แต่พี่รอง...”

โจวซือตกตะลึง โบกมือกล่าว “จะเป็นเขาไปได้อย่างไร”

แม้ไม่เหมาะสม แต่เจียงซูเหยาโผล่อกเมื่อเห็นท่าทางนี้ของอีกฝ่าย

“เป็นบุตรของข้าเอง” โจวซือนั่งลงบนม้านั่งข้างๆ “เมื่อวานพวกเราไปที่ย่านอาหารกินเล่นข้างทาง พี่สะใภ้ใหญ่พาบุตรไปด้วย บุตรของข้าก็ไปด้วยเช่นกัน”

โจวซือคลอดลูกก่อนกำหนด ยามที่บุตรอายุหกขวบ สูหยินผู้เฒ่าชมชอบเด็กผู้หญิง เมื่อเห็นความน่ารักของนางก็อยากอบรมสั่งสอนหลานสาวด้วยตนเอง สูหยินผู้เฒ่าเกิดในสกุลดี ไม่สามารถหาหรือความสามารถด้านการประพันธ์ล้วนโดดเด่น โจวซือคิดว่าหากบุตรเรียนรู้จากสูหยินผู้เฒ่าได้สักเล็กน้อย ก็คงไม่ถึงกับทำเรื่องน่าขายหน้าในงานเลี้ยงหลายครั้งหลายหนและถูกคนบิบบั่นเหมือนนาง จึงตอบตกลงสูหยินผู้เฒ่า

ต่อมาเป็นเรื่องที่เสียหาลงรับอนุกรรยา โจวซือจึงพุ่มเทให้เขาอย่างเต็มที่ ทำให้ยิ่งห่างเหินกับบุตรขึ้นเรื่อยๆ จนกระทั่งเสียเชิงเต็บโตจนรู้ความ ก็เปลี่ยนไปเป็นผู้ใหญ่ตัวน้อยที่คล้ายสูหยินผู้เฒ่าจบบรรณเียว

โจวซือไม่เคยเห็นเด็กแบบเสียเชิงมาก่อน ไม่ชอบหัวเราะ ไม่ชอบก่อเรื่องนุกนวย เพียงชอบอ่านหนังสือและเล่าเรียนเท่านั้น ไหนเลยจะเหมือนหลานชายหลานสาวของนางที่ชายแดน อายุสิบสามแล้ว แต่ยังป็นต้นไม้

¹ไอศกรีม

หาไข่นกอยู่เลย

ทุกครั้งที่เจอเซี่ยเซิง โจวซือจะรู้สึกท้อว่าตัวเองถูกควบคุม เกรงว่า
กิริยาท่าทางของตนไม่เหมาะสม แล้วทำให้นางรังเกียจ เซี่ยเซิงมีนิสัยถือตัว
และไม่ชอบสูงส่งกับโจวซือ

“เมื่อวานเจอนางแล้ว ข้ากับนางยังห่างเหินกันมากขึ้น เจ้าคิดว่า
แปลกหรือไม่ เห็นอยู่ว่าเป็นบุตรีที่ข้าตั้งครุฑมาสิบเดือน ข้ากลับไม่ค่อย
สนิทกับนาง ไม่กล้าแม้แต่จะพูดและทำอันใดมากไปกว่านั้น เพราะเกรงว่า
จะทำเรื่องขายหน้าต่อหน้านาง”

โจวซืออดอันตันใจอยู่คนเดียวมานานหลายปี ไม่มีผู้ใดให้ระบาย
ความในใจด้วย ครั้นแล้วก็เล่าให้เจียงซูเหยาฟังมากมาย เมื่อเล่าจบ เต้าหู้
ปิงฉีหลินก็ไถ่แข่งตัวแล้ว

นางเพียงระบายความขมขื่นในใจ ไม่คาดหวังว่าจะได้รับคำปลอบโยน
ขณะที่เจียงซูเหยาหิบบินออกมา โจวซือก็โยนความกังวลใจเมื่อครู่ทิ้งไป
และมองของในชามอย่างสนใจ

เจียงซูเหยาหิบบินขึ้นมาสองคัน “ลองชิมดู ยังไม่แข็งดี แต่ชิมรสชาติ
ก่อนได้”

เมื่อซอแนเตะเต้าหู้ปิงฉีหลินเนื้อเนียน ปิงฉีหลินก็ละลายทันใด
เนื้อนุ่มออกมาเป็นเส้นโค้งเรียบลื่น เต้าหู้ปิงฉีหลินยังนุ่มอยู่ รสสัมผัส
อยู่ระหว่างปิงฉีหลินกับนมปั่น

เมื่อเอาเต้าหู้ปิงฉีหลินที่เย็นเล็กน้อยเข้าปาก ก็ละลายกลายเป็นน้ำนม
ข้นเหนียวที่ปลายลิ้นทันที ความเย็นสดชื่นแผ่กระจาย รสหวานละมุน
กระตุ้นต่อมรับรส กลิ่นหอมของนม กลิ่นหอมของงาดำ ยังมีความสดชื่น
ของเต้าหู้ที่ผสมผสานเข้าด้วยกัน เป็นเต้าหู้งาดำที่นุ่มลิ้นเนียนละเอียด
ส่งกลิ่นหอมเข้มข้นและเอร็ดอร่อย

เต้าหู้มีแค่กลิ่นหอม กลับไม่มีกลิ่นเหม็นเขียวของถั่วเหลืองแม้แต่หยด
เมื่อปั่นรวมกับงาดำยิ่งส่งกลิ่นหอมเข้มข้นขึ้น และเมื่อผสมกับนมวัว
เนื้อเนียน รสชาติเหมือนน้ำเต้าหู้เหมือนนมถั่วเหลือง ทั้งหอมทั้งหวาน
รสสัมผัสละมุนลิ้น ความเย็นฉ่ำและเย็นสบายได้แผ่จากปลายลิ้น ทำให้
รู้สึกสบายไปทั้งตัว

โจวซือมองเจียงซูเหยาด้วยความอัศจรรย์ใจ “น่าทึ่งเกินไปแล้ว นี่เป็นครั้งแรกที่ข้าได้กินอาหารที่มีรสสัมผัสแบบนี้”

เจียงซูเหยาถามว่า “อร่อยหรือไม่”

“แน่นอน กลิ่นหอมจัด รสหวานเย็นสดชื่น ไม่มีผู้ใดไม่ชอบ”

เจียงซูเหยาผลักชามไปตรงหน้านาง “ท่านแน่ใจนะ”

“ข้าแน่ใจ” โจวซือพยักหน้า

“อย่างนั้นบุตรของท่านน่าจะชอบกระมัง”

โจวซือตะลึงงัน หันมองเจียงซูเหยา ด้วยไม่เข้าใจความหมายของนาง

“เอาไปให้นางซิมติหรือไม๊ เต้าหู้มีประโยชน์ ช่วยขับความร้อน ช่วยผลิของเหลวในร่างกาย² และดับกระหาย ไม่เย็นจนเกินไป ไม่ระคายเคืองลำไส้และกระเพาะอาหาร เด็ก ๆ กินได้ ข้าเชื่อว่ารสสัมผัสและรสชาตินี้เป็นที่ชื่นชอบของเด็ก ๆ”

สัปดาห์ของเจียงซูเหยาจนเข้าใจ โจวซือประหลาดใจยิ่งยวด รีบปฏิเสธว่า “ไม่ได้กระมัง นี่ไม่ใช่ของที่ข้าทำ ยิ่งกว่านั้นข้ามีกลิ่น...” เอ๋อมา ถึงตรงนี้พลันเงียบไป

โจวซือไม่ใช่คนกระบิดกระบวน แต่มีนิสัยหุนหันพลันแล่นและตรงไปตรงมา นางตบโต๊ะที่หนึ่งก่อนลุกขึ้นยืน “ได้ เดิมก็เป็นของที่เจ้าทำ ในเมื่อเจ้ากล่าวถึงเพียงนี้แล้ว หากข้ายังดิ่งดัน พุดพ่อกำลังอยู่ที่นั่นจะใช้ได้ทีเดียว”

นางหยิบชามกระเบื้องขึ้นมา ชะงักชั่วคราว หลังจากเตรียมใจพร้อมแล้วก็กล่าวว่า “ข้าจะไปหานาง”

² ของเหลวในร่างกายทางแพทย์แผนจีน เช่น เลือด น้ำลาย น้ำตา เหงื่อ เป็นต้น

โจวซือ ออกจากเรือนพร้อมถือขามกระเบื้อง หญิงรับใช้คิดจะเข้าไปรับขาม แต่โจวซือโบกมือปฏิเสธ

นางกระวนกระวาย ไม่รู้ว่าสมควรจะไปหาบุตรหรือไม่ ได้หล้านี้ยังมีมารดาคนใดที่ล้มเหลวเหมือนนางอีก บุตรีในอุทร กลับขึ้นชอบป่าสะไภ้ใหญ่มากกว่ามารดาบังเกิดเกล้า

แดดร้อนจัด เต้าหู้ปิ้งฉีหลินจะละลายหากเดินช้า ดังนั้นโจวซือจึงเร่ง สืบเท้าไปที่เรือนโศวหนิง

เมื่ออ้อมสวนบุปผาแล้ว บังเอิญเห็นร่างผอมบาง นั่งตัวตรงบน สะพานโค้ง ถือหนังสืออยู่ในมือ หากไม่ใช่เซี่ยเซิงแล้วยังเป็นผู้ใดได้อีก

โจวซือสุดลมหายใจเข้าลึกอย่างประหม่า เดินไปที่สะพานพร้อมกับ ขามกระเบื้องในมือ

เหล่าหญิงรับใช้ที่ยืนอยู่ข้างๆ เซี่ยเซิงเห็นโจวซือเดินเข้ามาก็ส่งเสียง และคารวะพร้อมกัน

เซี่ยเซิงได้ยินเสียง ค่อยหันกลับมามอง

โจวซือยิ้มอ่อนโยนและรักใคร่เอ็นดู แต่น่าเสียดายที่ไม่เข้ากับนาง ดูแข็งที่ออยู่บ้าง

เซี่ยเซิงไม่มีปฏิกิริยา เพียงเรียก “มารดา” ตามความเคยชิน

โจวซือรีบเดินเข้าไปนั่งลงข้างกายนาง และวางขามกระเบื้องลง

“ร้อนหรือไม่ กินอันใดเย็นๆ คลายร้อนหน่อย”

เซี่ยเซิงคิดไม่ถึงว่าโจวซือจะมาส่งของกินเล่นให้นาง จึงรู้สึกแปลกใจเล็กน้อยพลางชมวดคิ้วมองมารดาอย่างกังขา

หน้าตาของเซี่ยเซิงคล้ายเซี่ยหลางแปดส่วน นิสัยก็เหมือนเขาในความเฉยเมยและความถือดีเจ้าอารมณ์ ความสุภาพ มีมารยาท และกลิ่นอายของผู้คงแก่เรียนอย่างรุนแรง

โจวซือชมชอบคนประเภทนี้ที่สุด ขณะเดียวกันก็รังเกียจคนประเภทนี้ที่สุดเช่นกัน

ไม่รู้เพราะเหตุใด นางกังวลว่าเซี่ยเซิงจะรังเกียจ จึงชิงอธิบายว่า “นี่เป็นของที่ท่านอาสะใภ้สามของเจ้าทำ ส่วนผสมหลักคือเต้าหู้ นม และสารส้มผสมเนื้อมะเขียัด เจ้าลองชิมดูสิ”

เซี่ยเซิงแหม้มริมฝีปาก ไม่ตอบคำ นางพลิกฝ่ามือปิดหนังสือแล้ววางลงบนโต๊ะหินเบาๆ การกระทำนี้ทำให้โจวซือยังไม่สบายใจ

อายุเพียงเจ็ดขวบก็ชอบอ่านหนังสือถึงขนาดนี้ เมื่อนึกถึงตนเองตอนอายุเจ็ดขวบ รู้จักเพียงเล่นกระบี่และปืนตันไม้เท่านั้น ไม่รู้จักตัวหนังสือแม้แต่ตัวเดียว

นางพยายามพูดบางอย่างด้วยความหวังใจ “การอ่านหนังสือมากเกินไปทำให้เสียสายตา เจ้ายังเด็ก อย่าอ่านหนังสือทั้งวันโดยไม่พักผ่อน จะทำร้ายดวงตาตั้งแต่อายุน้อย” กล่าวจบก็รู้สึกงุนงงของนางคล้ายจะขัดขวางการอ่านและการรู้หนังสือของบุตร ยิ่งทำให้นางดูไม่มีความรู้ความสามารถ จึงรีบกล่าวเสริมว่า “เออ แนนอนอยู่แล้ว หากเจ้าชอบอ่านหนังสือ จะอ่านทุกวันก็ไม่เป็นไร สิ่งสำคัญที่สุดคือใช้ชีวิตอย่างสบายใจ”

กล่าวจบ ในใจโจวซือก็หงุดหงิดยิ่ง และรู้สึกว่าการมาของนางครั้งนี้ช่างลืมหูละ นางพยายามทำให้บรรยากาศผ่อนคลาย โดยมองปกหนังสือ “นี่อ่านอันใดอยู่...” กล่าวยังไม่ทันจบ ก็มองตัวอักษรบนปกหนังสือที่นางไม่เคยเห็นมาก่อน นี่ยิ่งน่าอับอาย จนโจวซืออยากพินิตตนเองด้วยกระบี่จริงๆ

ขณะที่โจวซือกระอักกระอ่วนและอึดอัด เซี่ยเซิงพลันขยับตัว นางยกมือขึ้นและลากขามกระบี่อิงมาตรงหน้า ทำลายบรรยากาศแข็งเกร็ง

โจวซื่อเห็นเช่นนั้นให้โล่งอก เชียเซิงยินดีที่จะไว้หน้าง

เซียเซิงหยิบช้อนขึ้นมากินเต้าหู้ปิ้งฉีหลินเนื้อเนียน แล้วรู้สึกตกใจกับเนื้อสัมผัส นางเผยสีหน้าไร้เดียงสาที่เด็กสมควรมีออกมาอย่างหาได้ยาก ตักช้อนหนึ่งเข้าปาก นางเบิกตากว้างเล็กน้อย ลังเลชั่วขณะก่อนกลืนเต้าหู้ปิ้งฉีหลินในปากลงไป

รสนมหวานสดชื่นแผ่กระจายอยู่ในโพรงปาก เชียเซิงครุ่นคิดครุ่นหนึ่งในที่สุดก็กล่าวว่า “อร่อยมาก”

โจวซื่อยิ้มออกมาทันใด พูดย่อยไหลลื่นและเร็วรีต่อหน้าเซียเซิงอย่างหาได้ยาก “นั่นแน่นอน นี่เป็นของที่ท่านอาสะไ้สามเจ้าทำ นางมีฝีมือทำอาหารยอดเยี่ยม เฉลียวฉลาด มีความคิดมากมาย อาหารที่ขายอยู่ในย่านอาหารว่างข้างทางที่พี่สะไ้ใหญ่พาพวกเจ้าไปครั้งก่อนล้วนแต่เป็นสิ่งที่นางคิดออกมา!”

กล่าวจบ ถึงตระหนักได้ว่าตนคล้ายจะลืมสร้างทำเป็นพูดจาอ่อนโยนสุภาพ และสง่างาม จึงกัตรีมฝีปากอย่างขัดเคือง

ขณะที่โจวซื่อครุ่นคิดว่าจะทำอย่างไรดี พลันได้ยินเซียเซิงถามว่า “แล้วท่านเล่าเจ้าคะ”

โจวซื่อนิ่งอึ้ง “อะ...อันใดนะ”

เซียเซิงพูดเอื่อยเอื่อย ไม่สอดคล้องกับเสียงเด็กที่อ่อนเยาว์ของนางเลย “ข้าชอบอ่านหนังสือ ท่านอาสะไ้สามชอบเข้าครัว แล้วท่านเล่า”

โจวซื่อกับเซียเซิงไม่สนิทสนมกัน ปกตินางถามประโยคหนึ่ง เซียเซิงตอบประโยคหนึ่ง น้อยครั้งมากที่เซียเซิงจะเป็นฝ่ายเอ่ยขึ้นมาก่อน

นางตกใจระคนดีใจ ตอบอย่างจริงจังว่า “เมื่อก่อนแม่ชอบ...” ฝึกยุทธ์

ถ้อยคำนี้มีอาจพูดได้ บุตรีจะรังเกียจเอาได้ โจวซื่อรีบเปลี่ยนคำพูดใหม่ “ก่อนหน้านั้นแม่ไม่มีความชอบใด เวลานี้แม่ชอบเข้าครัวทำอาหารเช่นเดียวกัน ช่วงนี้แม่เรียนทำอาหารกับท่านอาสะไ้สามของเจ้า นางสอนแม่หลายอย่างมาก และยังให้แม่คิดค้นสูตรอาหารเองด้วย หน้ข้ายังชมว่าทักษะการใช้มีดของแม่ยอดเยี่ยม...”

ทันทีที่อ้าปากก็พูดไม่หยุด หลังจากพูดน้ำไหลไฟดับถึงค่อยรู้สึกตัวและรีบหุบปาก

เซี่ยเซิงถูกเลี้ยงดูโดยฮุยฮินผู้เฒ่า เมื่อกล่าวถึงคุณหนูในวัยนี้ที่มีความรู้และรู้มารยาทมากที่สุดในเมืองหลวง หากเซี่ยเซิงอยู่ในอันดับสองอย่างนั้นก็ไม่มีผู้ใดกล้ากล่าวอ้างเป็นอันดับหนึ่งแล้ว

นางไม่ได้แสดงสีหน้ารังเกียจหรือแสดงความรำคาญ แต่ก้มหน้าฟังเงียบๆ รอให้โจวซือกล่าวจบแล้ว ถึงค่อยผงกศีรษะเอ่ยว่า “ดีมากเจ้าค่ะ”

ช่วงขณะนั้นโจวซือหมดถ้อยคำ ไม่รู้จะเอ่ยวาจาใดต่ออีก นางหยิกฝ่ามือ ขบคิดว่าตนสมควรไปได้แล้วใช่หรือไม่ จะได้ไม่ยุ่งเกะการรับลมและการอ่านหนังสือของบุตร

เมื่อนางคิดว่าสถานการณ์กำลังเข้าสู่ทางตัน พลันนั้นก็ไถ่ยื่นเซี่ยเซิงถามว่า “ท่านเข้าครัวทำอาหารบ่อยหรือไม่เจ้าค่ะ”

โจวซือเงยหน้า รีบกล่าวว่า “บ่อยสิ แม่ฝึกทำอาหารทุกวันและยังได้คิดสูตรอาหารบางอย่างด้วย” เอ่ยมาถึงตรงนี้ นางมองใบหน้าน่ารักของบุตร ก่อนพูดโพล่งโดยไม่รู้ตัวว่า “หลังจากนี้ถ้าแม่ทำอร่อยแล้ว จะเอามาให้เจ้าชิมดีหรือไม่”

ในใจนางอยากใกล้ชิดกับบุตร จึงพูดโพล่งออกมาโดยไม่ทันคิด หลังกล่าวจบถึงเพิ่งตระหนักว่าไม่ค่อยเหมาะสม

นางรีบเปลี่ยนถ้อยคำ “แม่เพียงพูดเรื่อยเปื่อย...”

“ดีเจ้าค่ะ” เซี่ยเซิงพลันขัดจังหวะวาจาของมารดา

โจวซือหันมองเซี่ยเซิงอย่างอึ้งงัน

เซี่ยเซิงก้มลงกินปิงฉีหลินต่อ โจวซือเห็นสีหน้าของนางไม่ขัด

เซี่ยเซิงกินปิงฉีหลินเงียบๆ ขณะที่โจวซือเอามือเท้าคางมองอยู่ด้านข้าง ยิ่งมองยิ่งรู้สึกว่านางน่ารัก แทบปรารถนาให้กินปิงฉีหลินชามนี้ไม่มีวันหมด

น่าเสียดายที่ความเป็นจริงไม่เป็นไปตามที่นางคาดไว้ จู่ๆ ก็มีร่างหนึ่งปรากฏขึ้นที่ทางตา เมื่อมองอย่างละเอียดกลับเป็นเซี่ยหลางกำลังเดินตรงมาทางนี้

โจวซือรีบลุกขึ้นยืน แม่นางอยากอยู่เป็นเพื่อนบุตรมากก็ตามแต่เพราะไม่อยากเจอเซี่ยหลาง เกรงว่าช่วงนี้อากาศร้อนแล้วนางจะหุนหันพลันแล่น อุดใจลงมือทุบตีคนไม่ไหว

นางอธิบายให้เชี่ยเซิงฟังไม่กี่ประโยคก็วิ่งจากไปอย่างเร่งร้อน เมื่อเชี่ยหลางเดินเข้ามาก็มองตามแผ่นหลังของภริยาไปไกลๆ เขาถามเชี่ยเซิงว่า “นั่นมารดาของเจ้าใช่หรือไม่”

เชี่ยเซิงกินปิงฉีหลินในซามโดยไม่เงยหน้า “ใช่เจ้าค่ะ”

เชี่ยหลางถามอีกครั้งว่า “เมื่อครูนางมาหาเจ้าหรือ พวกเจ้าแม่ลูกพุดคุยเรื่องใดกัน”

เชี่ยเซิงชะงักชั่วคราว เงยหน้ามองไปไกลๆ ก่อนกล่าวด้วยน้ำเสียงราบเรียบว่า “ไม่มีอันใดเจ้าค่ะ”

เชี่ยหลางเห็นสีหน้าราวกับผู้ใหญ่ตัวน้อยของนางก็อดหัวเราะไม่ได้ เขาเงยลงตรงหน้านาง “เจ้าคิดว่าเจ้าเหมือนผู้ใดกันแน่ ทั้งไม่เหมือนพ่อ ทั้งไม่เหมือนมารดาของเจ้า แต่กลับเหมือนท่านอาสามของเจ้ายามเยาว์วัย เพียงแต่ตอนที่เขายังเด็กกลับไม่เหมือนเจ้าที่...”

เขายังพูดไม่ทันจบ เชี่ยเซิงก็ขัดจังหวะเขา “ข้าเหมือนมารดา”

เชี่ยหลางตื่นตะลึง ก่อนหัวเราะเสียงดัง “เจ้าไม่เหมือนนาง”

เชี่ยเซิงไม่สนใจยิ้มของบิดา ยังคงเคร่งขรึมจริงจัง “เมื่อก่อนข้าก็รู้สึกไม่เหมือน แต่ไม่กี่วันที่ผ่านมานี้กลับเข้าใจแล้ว ข้าเหมือนมารดามาก”

เชี่ยหลางลูบศีรษะนาง “เด็กน้อย อย่าได้ทำหน้าที่เคร่งขรึมทั้งวัน” สายตาของเขาหยุดอยู่ที่ซามกระเบื้องตรงหน้าเชี่ยเซิง “นี่คือสิ่งใด มารดาเจ้ายกมาให้หรือ” กล่าวถึงตรงนี้ น้ำเสียงเขาแข็งที่ออยู่บ้าง โจรซือกี้เคยยกน้ำแกงมาให้เขาทุกวันเช่นกัน ใช้วิธีการที่โง่เขลาที่สุดเพื่อถามไถ่สารทุกข์สุกดิบ แต่ยามนี้นางกลับเปลี่ยนไปเป็นคนละคนและไม่ยอมพบหน้าเขา

“เจ้าค่ะ” เชี่ยเซิงพยักหน้า

สีหน้าของเชี่ยหลางอ่อนลง ถอนหายใจกล่าวว่า “มารดาเจ้ารักเจ้าอย่างสุดซึ้ง เพียงแต่นางพูดไม่เก่ง และมีอาจเลียนแบบกิริยาท่าทางการพูดอย่างอ่อนโยนและเอาอกเอาใจเหล่านั้นได้ เจ้าอย่าทำร้ายจิตใจนางเล่า”

เชี่ยเซิงฟังเสียบๆ

เชี่ยหลางรู้สึกห่มองหม่นอยู่บ้างเมื่อกล่าวจบ และไม่ยอมแสดงออกต่อหน้าบุตร จึงเปลี่ยนเรื่องและแสร้งทำเป็นมีความสุข “นี่กินอันใดอยู่ให้พ่อชิมสักคำสิ”

เซี่ยเซิงเจียบมาก เจียบจนหน้าอืดอัดเล็กน้อย แม้แต่เซี่ยหลงก็ไม่ว่า
จะเข้าหานางเช่นใด ด้วยมักเกิดความเจียบชวนกระอักกระอ่วนอยู่เสมอ

เขาพยายามทำตัวสนิทสนม โดยเอื้อมมือไปแตะขามกระเบื้องของ
เซี่ยเซิง

เสียงดัง “ครูดคราด...” ด้วยเซี่ยเซิงดึงขามกระเบื้องออก ก่อนก้มลง
พูดเสียงอื้อว่า “อย่านะเจ้าคะ”

เซี่ยหลงเข้าใจว่านางมีนิสัยเด็ก ๆ ที่ไม่เต็มใจจะแบ่งขนมมอบกับคนอื่น
เขาลิงโลดที่ในที่สุดนางก็เหมือนเด็กแล้ว จึงยิ้มกล่าว “ดี ๆ พ่อไม่กิน
พ่อไม่กิน นี่เป็นของที่ท่านอาสะไ้สามของเจ้าทำกรรมง”

เซี่ยเซิงไม่สนใจบิดา หยิบขามส่งให้หญิงรับใช้ แล้วลุกขึ้นยืน

นางชอบปฏิบัติตามกฎระเบียบมารยาท ไม่เคยทะเลาะกับเด็กคนอื่น
เคารพผู้อาวุโส ปฏิบัติต่อบ่าวไพร่อย่างดี แม้แต่สุหยินผู้เฒ่าก็ยังรู้สึกว่
แข็งกระด้าง

เซี่ยหลงเข้าใจว่านางลุกขึ้นยืนค้ำบเข่าและขอตัว ขณะจะพูด
เซี่ยเซิงกลับชิงพูดว่า “บิดา คำพูดก่อนหน้านี้ไม่ว่าผู้ใดก็พูดกับข้าได้
มีเพียงท่านที่พูดไม่ได้เจ้าคะ”

เซี่ยหลงกะพริบตา ไม่รู้ว่าเกิดอันใดขึ้น

“ถ้อยคำใด”

เซี่ยเซิงกล่าวว่า “ท่านเข้าใจดีเจ้าคะ” ลิ่นเสียงก็หันหลังจากไปอย่าง
ไร้มารยาท โดยไม่ได้ค้ำบบิดาเป็นครั้งแรก

เซี่ยหลงมองตามแผ่นหลังของนาง เขานั่งอยู่บนเก้าอี้หินเนิ่นนาน
โดยไม่ไหวติง สายลมเย็นพัดแขนเสื้อกว้างจนโบกไหว ปลุกเขาให้ตื่น
จากความมึนงง เขาหัวเราะเยาะตนเอง น้ำเสียงไม่อ่อนโยนอีกต่อไป
กล่าวกับตนเองราวกับขุนเคืองและคับแค้นว่า “แม้แต่เด็กยังมองออก
มากกว่าเจ้าเสียอีก”

ก่อนหน้านี้ไม่นาน พ่อเซี่ยสวินออกเวอร์แล้วจะรีบกลับจวนไปกินอาหาร
แต่ยามนี้เป็นเพราะอยากเจอเจียงซูเหยาโดยไว แม้จวนยังเป็นจวนเดิม
และคนยังเป็นคนเดิม แต่หลังบอกความในใจกันแล้วย่อมแตกต่าง ดูคล้าย

ว่าบรรยากาศในลานเรือนหวานชื่นนิดหน่อย

เจียงซูเหยาออกจากห้อง บังเอิญเห็นเขากลับมา นางรีบคว้ามือเรียกเขา “มานี่เร็วเข้า!”

นางเอ๋ออันใดก็ว่าตามนั้น เชียสวินรีบเดินไปหานางทันควัน

เจียงซูเหยาตั้งแขนเสื้อของเขา “ท่านกลับมาพอดี จะได้มาช่วยข้าปั่นน้ำแข็ง”

นางพาเซียสวินไปที่ห้องครัวและชี้ไปที่เครื่องปั่นก่อนอธิบายหลักการให้เขาฟัง

เซียสวินฟังอย่างตั้งใจ และศึกษาเครื่องมือเหล็กลอยอย่างละเอียด

ระหว่างนี้เจียงซูเหยาผสมก้อนน้ำแข็งที่ถูกทุบจนแตกแล้วกับนมวัวเล็กน้อย และสั่งให้เซียสวินดำเนินการ

เซียสวินกินจุและมีพลังกำลังมาก สามารถปั่นก้อนน้ำแข็งจนแหลกละเอียดได้อย่างรวดเร็วและง่ายดาย

น้ำแข็งปั่นที่ได้ผสมกับนมวัวค่อนข้างใกล้เคียงกับน้ำแข็งปั่น เนียนละเอียด นุ่ม แน่น ผลึกน้ำแข็งโปร่งแสงแวววาว เมื่อดูดเข้าปากคล้ายเกล็ดหิมะ หลังเทออกมาก็กองพูนเหมือนเนินเขาในซามไบเล็ก เจียงซูเหยาวางถ้วยแดงบนยอดน้ำแข็งปั่น จากนั้นโรยลูกเกดและเมล็ดเจินจิ๋ว¹ และสุดท้ายเทน้ำลูกหม่อนขึ้นเหนือลงไปหนึ่งชั้นเต็ม

เมื่อถึงช่วงเปลี่ยนฤดูวสันต์ไปฤดูคิมหันต์ ได้กวนลูกหม่อนและปิดผนึกเอาไว้ ยามนี้เอาออกมาใช้ได้พอดี น้ำลูกหม่อนไม่จำเป็นต้องเคี่ยวจนเนื้อละเอียด คงความเป็นเม็ดเล็กๆ เอาไว้ สีแดงอมม่วง สีม่วงอมดำ ผลไม้กวนไหลอยู่บนน้ำแข็งปั่น ทำให้น้ำแข็งปั่นสีขาวสว่างถูกอาบย้อมเป็นสีแดงชั้นหนึ่ง

เจียงซูเหยา รอไม่ไหวอีกต่อไป นางยื่นช้อนให้เซียสวิน วางแผนว่าทั้งสองจะกินซามไบด้วยกัน

เซียสวินเขินอายอยู่บ้าง แต่เมื่อคิดว่าคนทั้งสองเปิดเผยความในใจกันแล้วและยังเป็นสามีภรรยา กัน ดูคล้ายว่าไม่มีอันใดไม่เหมาะสมหากจะ

¹ เฮเซลนัต

ทำแบบนี้

เขาสบายใจขึ้นแล้ว จึงเลียนแบบการคนน้ำแข็งปั้นเหมือนอย่าง เจียงซูเหยา ไอ่เยินแผ่ปะทะใบหน้า รู้สึกสดชื่นมาก หลังผสมผลไม้กวน กับกัวเหริน² เข้าด้วยกันแล้ว จากนั้นก็ตักน้ำแข็งปั้นเข้าปากซ้อนหนึ่ง

พอน้ำแข็งปั้นสัมผัสสลายลิ้น ทันใดนั้นก็กลายเป็นน้ำ กลิ่นนม หวานหอมกับกลิ่นผลไม้เย็นสดชื่นอวลอยู่ในปากและจมูกหลายชั้น ตาม ด้วยความเย็นจัด พริบตานั่นทำให้คนผ่อนคลายและตื่นตัว ความร้อน ค่อยๆ จางหาย

รสสัมผัสของน้ำแข็งปั้นเนียนละเอียดแน่น ต้องออกแรงเคี้ยว เล็กน้อย เมื่อกัดจะเกิดเสียงดัง “กรั่มๆ” แต่ไม่เปลืองแรงนัก ขณะเคี้ยว จะกลายเป็นน้ำเย็น ถั่วแดงบดและลูกเกดเคี้ยวหนึบ เมื่อกินคู่กับน้ำแข็ง ปั้นอ่อนนุ่ม ให้รสสัมผัสที่ยอดเยียม

ลูกหม่อมมีแต่เนื้อ พอโดนฟันแล้ว ผลไม้ที่อมน้ำไว้ก็แตกออก น้ำเอ่อออกมา ให้รสเปรี้ยวอมหวาน ทำให้น้ำแข็งปั้นที่มีหวานหอม เย็น สดชื่นอยู่แล้วยิ่งหอมกลิ่นผลไม้กวน

เมื่อเซี่ยสวินมองเจียงซูเหยาอีกครา แววตาก็เปลี่ยนไป “เมื่อก่อน เพียงรู้สึกว่ามีอาการทำอาหารของเจ้ายอดเยี่ยม แต่ยามนี้เมื่อตรองอย่าง ละเอียดแล้ว เจ้าฉลาดกว่าคนอื่นอย่างเห็นได้ชัด”

ดูเครื่องมือเหล็กรูปร่างแปลก ๆ นี้แล้วกินน้ำแข็งปั้นที่สุดแสนวิเศษ อีกครั้ง ชาวสื่อในเมืองหลวงที่บอกว่าเจียงซูโง่งเฮลามาจากที่ใด!

เจียงซูเหยาเรียบปฏิเสธ “ไม่ๆๆ ท่านชมเกินไปแล้ว” นี่คือภูมิปัญญา ของคนยุคปัจจุบัน

ขณะที่เซี่ยสวินเคี้ยวก็คิดได้เรื่องหนึ่ง “จริงสิ ไม่ใช่บอกว่าที่จวน มีอาหารชา๊วน้ำแข็งได้หรือ” เมื่อวานตอนนอนไม่มีอ่างน้ำแข็งวางอยู่

“ใช่ หาซื้อไม่ได้ ก็ทำเองสิ” เจียงซูเหยากล่าวเสียงอู้อี้เพราะแค้นปอง ข้างหนึ่ง

² ผลไม้เปลือกแข็ง เช่น ถั่วลิสง เมล็ดทานตะวัน วอลนัต เกาลัด อัลมอนต์ เมล็ดพิททอง เมล็ดแตงโม เม็ดมะม่วงหิมพานต์ เมล็ดสน ถั่วพิสตาชิโอ แปะก๊วย เมล็ดบัว เป็นต้น

เชียสวินฉงน นึกว่าตนเองพังผิดไป “ทำเองหรือ”

เวลานี้น้ำแข็งถูกเก็บไว้ในห้องใต้ดิน ในฤดูเหมันต์จะนำน้ำแข็งไปวางไว้ในห้องใต้ดิน ปูด้วยฟางข้าวแล้วปิดทับด้วยดิน เมื่อถึงเวลาใช้ในฤดูคิมหันต์ก็จะขุดเอาน้ำแข็งออกมาจากห้องใต้ดิน

พอได้ยินว่าเมื่อวานไม่มีน้ำแข็ง เจียงซูเหยาจึงขอให้คนไปหาดินประสิวมาให้ ดินประสิวกติใช้ทำดินระเบิด ชนวน แก้ว และไม่ขีดไฟ นอกจากนี้ยังใช้ทำน้ำแข็งได้ด้วย เนื่องจากมีคุณสมบัติดูดความร้อนเมื่อละลายในน้ำ

แม้บอกว่าปฐมกษัตริย์เป็นลูกพี่ใหญ่ที่ทะลุมิติมาตามแบบมาตรฐาน แต่เขาก็มุ่งเน้นเฉพาะกิจการทหารและการพัฒนาชีวิตความเป็นอยู่ ไม่ได้เปิดเผยรายละเอียดทั้งหมดออกมา ผู้คนจึงไม่ทราบว่าดินประสิวกติใช้ทำน้ำแข็งได้

เชียสวินมองท่าทางผ่อนคลาย ไม่ใส่ใจของเจียงซูเหยา ก็เกิดอารมณ์ซบซ้อนชั่วขณะหนึ่ง เขาถามว่า “ข้าขอดูเจ้าทำน้ำแข็งได้หรือไม่”

“แน่นอน” เจียงซูเหยาไม่รู้ลึกว่าน่าฟังแต่อย่างใด

นางพาเชียสวินไปที่ห้องเก็บพืนเล็กที่มีร่มเงาและมีพื้นที่ขนาดใหญ่ ซึ่งสะดวกสำหรับการทำน้ำแข็ง มุมห้องมีโถงทองแดงใบใหญ่ใบหนึ่ง มีโถอยู่ในโถง และภาชนะทั้งสองมีน้ำเต็ม

เจียงซูเหยาอธิบายให้เชียสวินฟังพลางสาธิตให้ดู ใส่ดินประสิวลงในโถงใบใหญ่ที่ใส่น้ำไว้ ดินประสิวลจะดูดความร้อนเมื่อสัมผัสกับน้ำ และน้ำในโถจะค่อยๆ ควบแน่นกลายเป็นน้ำแข็ง

เชียสวินเฝ้าดูการสาธิตของนางอย่างจริงจัง รอให้เกิดปรากฏการณ์ที่น้ำกลายเป็นน้ำแข็งในฤดูคิมหันต์อย่างน่าอัศจรรย์ เขาเบิกตากว้างด้วยความประหลาดใจพลางจ้องน้ำแข็งที่กำลังขึ้นมาเนิ่นนานโดยไม่พูดสักคำ

ผ่านไปครู่ใหญ่ เขาค่อยได้สติ หลังจัดการกับอารมณ์ดีแล้วก็เงยหน้ามองเจียงซูเหยา ก่อนพูดด้วยน้ำเสียงแปลกๆ “ที่เจ้าทำน้ำแข็งเพียงเพราะอยากกินน้ำแข็งปั่นไฉ่หรือไม่”

เจียงซูเหยาแง่ง “เอ่อ ยังจะทำอันใดกินได้อีกเล่า”

เชียสวิน “...ช่างเถิด” เขารู้สึกว่าเมื่อครู่เขากล่าวชมเจียงซูเหยาโดยเปล่าประโยชน์แล้ว ได้แต่ส่ายหน้าอย่างจนใจ เขากล่าวว่า “วิธีนี้ของเจ้า

ถึงอย่างไรก็ต้องได้รับรางวัล”

เขาลูบศีรษะของเจียงซูเหยาแผ่วเบา ก่อนเงยหน้ามองท้องฟ้า
“เวลานี้ประตูลังยังไม่ปิด ข้าจะเข้าวังไปเข้าเฝ้ารัชทายาท”

เจียงซูเหยา บอกเซี่ยสวินว่านางไม่สนใจเรื่องการขอความดีความชอบจากเบื้องบน ถึงอย่างไรสำหรับนางแล้ว การทำน้ำแข็งไม่ใช่เรื่องใหญ่แต่อย่างใด ยิ่งกว่านั้น การขอความดีความชอบจากเบื้องบนไม่มีอันใดมากไปกว่าการตกรางวัลเป็นเครื่องประดับทองและเงิน ของพวกนั้นไม่ใช่สิ่งที่นางขาดแคลน

แต่เห็นชัดว่านางเดาทิศทางของเรื่องผิดไป เซี่ยสวินกลับมาเมื่อเปล่านั้นเดิมเจียงซูเหยาไม่สนใจ แต่กลับถูกกระตุ้นจนรู้สึกสนใจขึ้นมาบ้างนางสงสัยใคร่รู้ว่าเซี่ยสวินไปรายงานรัชทายาทเรื่องใด และผลลัพธ์ของการหารือเป็นอย่างไร ครั้นแล้วเมื่อนอนอยู่บนเตียงยามค่ำ จึงเอ่ยถึงเรื่องนี้ขึ้นมา

เซี่ยสวินเข้าใจความฉงนของนาง เขาอธิบายว่า “ความดีความชอบถูกบันทึกไว้ถึงจะดี”

เมื่อดับไฟ เจียงซูเหยาเห็นสีหน้าของเซี่ยสวินไม่ชัด ยามที่เขาพูดน้ำเสียงราบเรียบเสมอมา แต่ขณะนี้ด้วยคำพูดเหล่านี้ให้ความรู้สึกที่ยากจะหยั่งถึง

เจียงซูเหยาไม่เข้าใจ “นี่หมายความว่าอย่างไร”

เซี่ยสวินตอบว่า “แค่เพื่อไว้เท่านั้น”

“พูดราวกับว่าพวกเราจะเกิดปัญหาในภายหลัง” เจียงซูเหยาบ่นพึมพำ

เชยสวินหัวเราะเบาๆ แล้วพลิกตัวหันมามองนาง
เนื่องจากมืดมิด เชยสวินจึงสบายใจขึ้นยามเผชิญหน้ากับเจียงซูเหยา
“ไม่ใช่พวกเราเราจะเกิดปัญหา แต่เป็นเจ้าต่างหาก” เชยสวินกล่าวแก่น้ำเสียงเจือย้มหลายส่วน “ที่แท้เจ้าก็มองตัวตัวเองเช่นนี้”

“ข้าหรือ” เจียงซูเหยาไม่ยอมรับ “ข้าจะเกิดปัญหาอันใดได้”

เชยสวินเงียบไปสักพัก ค่อยกล่าวว่า “ก่อนหน้านี้เจ้าเกลี้ยกล่อมให้ท่านแม่ยายเปิดร้านอาหาร บอกว่าเพื่อกระตุ้นจิตวิญญาณแห่งการต่อสู้ของท่านแม่ยาย เพื่อให้นางสบายใจขึ้น ความจริงไม่ได้เป็นเช่นนั้นกระมัง”

เจียงซูเหยาเงียบไปชั่วอึดใจ “ยามนั้นข้าคิดเช่นนั้นจริงๆ”

“แล้วยามนี้เล่า”

เจียงซูเหยาเงียบกริบ

“ในความคิดของข้า เจ้าไม่ได้จะเปิดแค่ร้านอาหารและของกินเล่นไม่กี่ร้านเท่านั้น เจ้าอยากทำการค้าใหญ่ไฉ่หรือไม่ว่”

ถ้อยคำเหล่านี้ทำเจียงซูเหยาประหลาดใจอยู่บ้าง นางกลัดกลุ้มและหงุดหงิดอย่างอธิบายไม่ถูก กล่าวด้วยน้ำเสียงเคืองชุนว่า “ข้าไม่รู้ไฉนท่านพูดราวกับว่ารู้จักข้าดีกว่าตัวข้าเองเสียอีก”

เชยสวินขบขันน้ำเสียงตัดพ้อของนาง เขาไม่แย้ง กลับกล่าวเสียงอ่อนโยนว่า “ไม่เป็นไร ค่อยๆ คิด วันเวลาอีกยาวไกล ก่อนหน้านั้นข้าสัญญาว่าจะอยู่เป็นเพื่อนเจ้า ฉะนั้นไม่ว่าเจ้าจะคิดอย่างไร ก็ไม่จำเป็นต้องกังวล ยามนี้การค้าพวกของกินเล่นริมทางกำลังเฟื่องฟู ทำให้สะดุดตาผู้อื่น หลังจากนั้นหากจะทำการค้าที่ใหญ่กว่านี้ เกรงว่าจะมีปัญหามาตาม”

เจียงซูเหยาเข้าใจเหตุผลนี้เช่นกัน “ข้าเข้าใจ เพราะพวกเราแบ่งผลประโยชน์การค้าขายอาหารมาจากมือคนอื่น”

เชยสวินได้ยินน้ำเสียงหุดหู่ของนาง จึงรีบเปลี่ยนคำพูด ปลอดภัยว่า “ข้าเพียงคิดเตรียมป้องกันไว้ล่วงหน้าและวางแผนไว้ก่อนเท่านั้น บางทีอาจจะติดไปก่อนใช้ เจ้าไม่ต้องเป็นห่วงให้มากเกินไป นอนเถิด”

เจียงซูเหยาถอนหายใจเชื่อมั่นในตัวเชยสวิน ในเมื่อเชยสวินพูดเยี่ยงนี้แล้ว นางก็เบาใจขึ้น

นางจ้องเพดานเตียงอย่างใจลอย ก่อนหันไปกล่าวกับเชยสวินว่า

“ขอบคุณนะ”

“ไม่ต้องขอบคุณ เดิมสามีภรรยาถือเป็นคนคนเดียวกัน ยิ่งกว่านั้นนี่เป็นสิ่งที่ข้าเคยให้คำมั่นสัญญากับเจ้า” เขาหมายถึงสิ่งที่เขาสารภาพรักเมื่อวันนั้น

ความสับสนวุ่นวายใจของเจียงซูเหยาสลายสิ้น กลายเป็นน้ำผึ้งและความอบอุ่นใจ

นางยื่นมือออกไป พอเจอมือของเซี่ยสวีก็เกี่ยวนิ้วของเขาเบาๆ เซี่ยสวีตัวแข็งทื่อ มือกำขยับเขยื้อน

เจียงซูเหยาไม่รู้ถึงความหวานไหวพริบแรงในใจเขา แต่รู้สึกว่าเขาไม่ขยับมือ จึงเกี่ยวนิ้วของเขาและหลับตา ผล็อยหลับไป

นิ้วของนางเรียวยาวอ่อนนุ่ม ปลายนิ้วอบอุ่นเนียนลื่นราวกับหยกอุ่น หัวใจของเซี่ยสวีเต้นตึกตัก ครั้นได้ยินเสียงลมหายใจสม่ำเสมอของนางก็ไม่ตื่นเต้นมากขนาดนั้นแล้ว

เขาค่อยนึกได้ว่าตึกแล้ว จึงรีบนอนและหลับตาลง คิดไม่ถึงว่าการนอนคืนนี้จะหอมหวานกว่าในอดีต

วันรุ่งขึ้นเมื่อใจซื่อมาหาเจียงซูเหยา นางก็โยนความวุ่นวายนอนเมื่อคืนทิ้งไว้ด้านหลัง

วันนี้สีหน้าของใจซื่อไม่เลว หางตาหางคิ้วแต่มียิ้มบางเบา

เจียงซูเหยาพลอยอารมณ์ดีขึ้นไม่น้อย “พี่สะใภ้รองมีเรื่องมงคลหรือ”

ใจซื่อส่ายหน้ากล่าวว่า “ไม่ถือว่าเป็นเรื่องมงคล” พอเอ่ยถึงตรงนี้ก็กุมมือของเจียงซูเหยา “น้องสะใภ้ ต้องขอบคุณเจ้า หากไม่ได้เจ้า ข้าคงไม่มีวันนี้ได้ใกล้ชีวิตาเชิง คิดไม่ถึงว่าการทำอาหารจะสามารถพัฒนาความสัมพันธ์กับนางได้ เมื่อวานนางรับปากให้ข้าไปส่งอาหารให้นางบ่อยครั้งแล้ว!”

นางถอนหายใจกล่าวว่า “ข้าไม่เข้าใจบทกวี มีอาจสนองตอบความต้องการของนางได้ และมีอาจพูดคุยกับนางเรื่องเสื้อผ้าและเครื่องประดับที่แม่นางน้อยทั่วไปชอบ ข้าหนักใจเพราะเรื่องนี้มาโดยตลอด ทว่าผู้ใดจะนึกว่าสุดท้ายแล้ว ก้าวแรกในการใกล้ชิดกันของพวกเราสองแม่ลูก

จะเป็นของหวานชามหนึ่ง”

เจียงซูเหยาได้ยินโจวซือพูดเช่นนี้ก็เบิกบานเช่นกัน “จากนี้ท่านก็ไป
ที่นั่นบ่อยๆ ไม่ว่าไปส่งอาหารหรือแค่ไปเยี่ยมนางก็ได้ทั้งนั้น พวกเรา
จะเรียนทำอาหารสำหรับเด็กกันทุกวัน ท่านคิดเห็นอย่างไร”

โจวซือผงกศีรษะ “ได้!”

“อย่างนั้นก็เริ่มตั้งแต่วันนี้เถิด”

โจวซือที่คันไม้คันมือก็ห่อเหี่ยว บ่นพึมพำว่า “เมื่อวานข้าเพิ่งไป
หานาง วันนี้อย่าจะไปอีก คงไม่ค่อยดีกระมัง”

เจียงซูเหยาเหลือบมองอีกฝ่ายแวบหนึ่ง ไม่ต้องเอ่ยอันใด โจวซือ
ก็รู้สึกได้ว่าเจียงซูเหยาตำหนิตน

โจวซือโยนความกังวล ความพิริพโรเหล่านั้ทิ้งไป “ไป วันนั้นก็
ไปอีก” นางรีบดึงเจียงซูเหยาไปที่ห้องครัวเล็ก ด้วยกลัวว่านางจะโกรธ
“วันนี้พวกเราจะเรียนทำอันใด”

เจียงซูเหยาขบคิด เด็กๆ ไม่เหมาะจะกินอาหารรสจัดหรือมีกลิ่นฉุน
อย่างนั้นเริ่มจากอาหารเยว้¹ ใช้น้ำก่อนเถิด หญิงสาวตอบว่า “นางเผิน²”

“นางเผินหรือ” โจวซือได้ยินชื่อนี้ก็ตื่นตะลึง คำว่า “ไส้” ฟังแล้ว
แปลกซอบกล “คงไม่ใช่ไส้หมูไส้แพะกระมัง” นางรู้ว่าเจียงซูเหยาชอบ
ใช้วัตถุดิบแปลกๆ เหล่านี้มาทำเป็นอาหาร

“แน่นอนว่าไม่ใช่” เจียงซูเหยาอธิบาย “นางเผินทำจากข้าวเจ้า
มีลักษณะเหมือนไส้หมู ถึงได้เรียกว่านางเผิน”

เจียงซูเหยาอธิบายพลางหยิบข้าวเจ้าที่แช่ไว้เมื่อวานออกมา นำข้าวเจ้า
มาตำให้ละเอียด และบดจนกลายเป็นแป้งเหลวข้น แล้วเติมน้ำสะอาดในปริมาณ
ที่เหมาะสมให้เจือจาง ด้วยน้ำนมข้าวยังละเอียดไม่มากพอ จึงต้องกรอง
ด้วยผ้าแล้วบดอีกครั้ง บดจนน้ำนมข้าวใสและละเอียดมากจนพอใจ

¹อาหารกว้างตง เป็นอาหารจีนที่เน้นการปรุงเพื่อคงความสดใหม่ของอาหารไว้ให้ได้
มากที่สุด มักใช้น้ำมันหอยและผัก

²นาง แปลว่า ลำไส้ เผิน แปลว่า กายเตี้ยว นางเผินก็คือกายเตี้ยวหลอด เรียก
ตามลักษณะของอาหาร ชาวกว้างตงนิยมเอาแผ่นก๋วยเตี๋ยวที่นึ่งสุกทั้งแผ่นมาห่อไส้ แล้วม้วน
เป็นหลอด ตัดเป็นท่อนๆ ราดซอสี่ตำผสมซอสี่ขาว

ใส่เกลือและน้ำมันถั่วลิสงในปริมาณที่เหมาะสมลงในน้ำมันข้าวที่ตักตะกอนแล้วคนให้เข้ากัน นำน้ำมันมาทาจากกันแบนให้ทั่ว จากนั้นเทน้ำมันข้าวในปริมาณพอเหมาะ ตอกไข่ไก่หนึ่งฟอง โรยหน้าด้วยหมูสับ ตันหอมซอย และหั่นผักเป็นชิ้นเล็กๆ แล้วนำไปหนึ่งในช่องสองเฟินจง³ น้ำมันข้าวค่อยๆ แข็งตัว หลังเปลี่ยนเป็นแผ่นแข็งขาวบางใสแล้วก็นำจานออกจากเตา

ขั้นตอนต่อไปคือน้ำปรุงรส ใส่ซีอิ๊ว น้ำตาล และน้ำมันหอยที่ทำเองลงในซามไบเล็กหนึ่งชิ้นเล็กเพื่อเพิ่มความกลมกล่อมและเติมน้ำอุ่นนิดหน่อยให้เจือจาง

ยกฉางแผ่นจากปลายจานด้วยมีดแบน ฉางแผ่นสีขาวนุ่มแวววาวก็อยู่ห่างจากกันจาน ก้อนบีบให้เป็นเส้นยาวๆ จนยับย่น รูปร่างคล้ายไส้หมู จากนั้นราดน้ำปรุงรสที่เตรียมไว้ แล้วโรยงาคั่วสุก ก็ทำฉางแผ่นเสร็จแล้ว

ฉางแผ่นสีขาวโป่งแสง พอราดน้ำปรุงรสลงไปแล้วยังขาวดูจืดหิมน้ำปรุงรสไหลไปทั่วทุกที่ ย่อมฉางแผ่นให้เป็นสีน้ำตาลแดงประเดี๋ยวเข้มประเดี๋ยวอ่อน

ฉางแผ่นที่เพิ่งออกจากหม้อมีควันกรุ่นมาพร้อมกับความหอมของน้ำปรุงรสโชยปะทะใบหน้า รสชาติสดใหม่ ไม่มีสิ่งเจือปนและหอมกรุ่นช่างน่าเย้ายวนใจ

“พี่สะใภ้รอง ท่านชิมดู” เจียงซูเหยายื่นตะเกียบให้โจวซือ

โจวซือกล่าวขอบคุณพลางรับมา คีบฉางแผ่นชิ้นมาชิ้นหนึ่ง ฉางแผ่นนุ่มมาก รู้สึกเหมือนจะขาดทันทีที่ถูกคีบ แต่ยืดหยุ่น นุ่มเหนียว และลื่นไหลอยู่ระหว่างตะเกียบ

พอเอาฉางแผ่นใส่ปากก็รู้สึกทั้งเมื่อปลายลิ้นสัมผัสกับความนุ่มลื่นเนียนละเอียด ฉางแผ่นอุ่นๆ น้ำปรุงรสสดอร่อย ข้าวหอมเข้มข้น รสชาติเรียบง่ายแต่ไม่จืดชืด กลับทำให้สดอร่อยและหอมมาก

เพียงกัดเบาๆ ฉางแผ่นที่นุ่มเหนียวขาดระหว่างฟัน เนื้อสัมผัสนุ่มมาก หนึบและเหนียวเล็กน้อย

³ 1 เฟินจง เท่ากับ 1 นาที

ใส่เนื้อสัตว์และไข่ไก่ด้านในช่วยเพิ่มรสชาติ กลิ่นหอมของเนื้อสัตว์ ความเป็นสดชื่นของผัก ความสดของน้ำปรุงรส และความหวานของแผ่นแป้ง หลอมรวมเข้าด้วยกัน กัดแค่หนึ่งคำก็รู้สึกสบายไปทั้งร่างกายและจิตใจ

“เป็นอย่างไรว่าง” เจียงซูเหยาถาม

โจวซือรีบพยักหน้า กินจนเพลินหมดไปชิ้นหนึ่งถึงมีเวลาตอบ “นึกไม่ถึงว่าวัตถุดิบกับวิธีทำง่าย ๆ จะทำอาหารออกมาได้อร่อยเช่นนี้” นางชมว่า “หากกินตอนเช้าตรู่หนึ่งจาน ท้วทั้งร่างกายจะเต็มไปด้วยพลัง มีชีวิตชีวา และกระปรี้กระเปร่า”

เจียงซูเหยาบอกว่า “จากนี้เมื่อท่านเรียนจนทำเป็นแล้ว ก็สามารถทำกินตอนเช้าได้”

โจวซือเสนอแนะว่า “หากย่านขายของกินเล่นขายจนเงินด้วย จะต้องมีคนมาอุดหนุนมากเป็นแน่”

เจียงซูเหยาไม่ได้คิดไปถึงเรื่องค้าขาย ยามนี้เมื่อโจวซือเสนอแนะขึ้นมา นางก็คิดอยู่ลึกลับครู่ ก่อนผงกศีรษะกล่าวว่า “ใช้ได้” ของกินเล่นข้างทางส่วนมากเป็นอาหารรสจัด อาหารรสอ่อนและสตร้อยมีไม่ค่อยมาก

พอเอ๋ยถึงตรงนี้ โจวซือก็นึกถึงความจนของตน “จริงสิ เหตุไฉนย่านอาหารกินเล่นริมทางขายเฉพาะอาหารกลางวันและอาหารเย็น แต่กลับไม่ขายอาหารเช้าเล่า”

เจียงซูเหยาบอกความคิดของตนเองให้นางฟังว่า “ย่านอาหารว่างริมทางเดิมมีไว้ให้กินอย่างเพลิดเพลิน อาหารที่นั่นไม่เหมาะที่จะเป็นอาหารเช้า ยิ่งกว่านั้นยังเชาตรู่ ผู้ใดอยากตื่นเช้าไปกินอาหารที่ย่านนั้นกันเล่า มีแต่จะกินอาหารที่เรือน หรือไม่ก็แผงขายอาหารเช้าข้างทาง”

โจวซือไม่เข้าใจ “อย่างนั้นก็ไม่ต้องวางขายในย่านนั้นสิ ในเมื่อเหมาะที่จะทำเป็นอาหารเช้า ก็ขายที่แผงขายอาหารเช้าแทน หรือเจ้าคิดจะเปิดครัวของกินเล่นข้างทางเท่านั้น”

เจียงซูเหยาฟังกับคำถามนี้ เมื่อวานเชยสวินก็พูดแบบเดียวกันนี้ ดูคล้ายทุกคนคิดว่านางจะต้องขายให้มากกว่านี้

เจียงซูเหยาไม่ตอบคำถามนี้ โจวซือเองก็ทำได้สนใจไม่ ภายใต้อำนาจของเจียงซูเหยา นางทำจนเงินอีกครา และถือไปที่เรือนของฮูหยิน

ผู้เผ่าอย่างมีความสุข

เจียงซูเหยาามีเรื่องในใจ ไม่ได้รออยู่ในลานเรือน นางเดินเล่น
พลางขบคิดปัญหาของการค้าขายในอนาคต

ร้านอาหารที่ทำเรือและย่านอาหารจะต้องเปิดต่อไป แต่นอกจาก
สองแห่งนี้แล้ว ที่แห่งอื่นยังต้องเปิดร้านอาหารอีกหรือไม่

ขณะที่เจียงซูเหยาเดินไปทั่วจวนพลางครุ่นคิดถึงปัญหา โจวซือก็นั่งลง
ข้างกายเซี่ยเซิงแล้ว

ย่างเข้าสู่ฤดูคิมหันต์ ทุกวันเซี่ยเซิงจะมานั่งรับลมอ่านหนังสืออยู่บน
สะพานโค้ง วันนี้โจวซือมาหานางที่นี้อีกครั้ง

พอโจวซือแนะนำนางเผินให้เซี่ยเซิงรู้จักแล้ว ก็มองนางอย่างรอคอย
“รีบชิมสิ”

ในเมื่อเซี่ยเซิงรับปากข้อเสนอแนะของโจวซือที่จะเอาอาหารมาส่งให้
ตนเองบ่อยครั้ง นางก็ไม่ได้ทำหน้าที่เฝ้าตลาดอีก ต่างจากสองฝาแฝด
ของเรือนใหญ่ที่มักตามติดเจียงซูเหยาเพื่อประจบประแจงขอกินอาหารอยู่
บ่อยครั้ง นี่เป็นครั้งแรกที่นางได้เห็นอาหารแปลกใหม่

ความอยากรู้อยากเห็นของเด็กมีชัย นางเหลือบมองโจวซือ ก่อน
หยิบตะเกียบขึ้นมามายได้สายตาคาดหวังของมารดา

เซี่ยเซิงกินอย่างสุภาพเรียบร้อย คีบฉางเผินมากัดคำหนึ่ง เห็น
ได้ชัดว่าเป็นเพียงคำเล็ก ๆ แต่ทำให้แววตาของนางเปล่งประกายขึ้นฉับพลัน

ฉางเผินลิ้น หยุน กัดแล้วนุ่มเหนียว แต่ไม่เหนียวติดฟัน น้ำปรุงรส
กลมกล่อม ฉางเผินหอมกลืนข้าวเข้มข้น สดอร่อยและหวานเล็กน้อย
หมูลับและไข่ที่สอโตอยู่ด้านในช่วยเพิ่มกลิ่นหอมจากเนื้อสัตว์ให้ฉางเผิน
อ่อนนุ่ม สด หอม อร่อย และสดชื่นแต่ไม่จืดชืด

ฉางเผินให้รสสัมผัสดีมาก เนียนลิ้น อ่อนนุ่ม ไหลลงคออย่าง
ง่ายดาย ความกลมกล่อมพาให้คนรู้สึกผ่อนคลายและอบอุ่น

โจวซือมองบุตรอย่างประหม่าเพราะกลัวว่าสิ่งที่ตนทำจะไม่ถูกปากนาง
เซี่ยเซิงกินฉางเผินคำเล็ก ๆ หมดไปหนึ่งชิ้น ถึงค่อยกล่าวว่า “อร่อย
มากเจ้าค่ะ”

โจวซือลิ่งโลด “ถ้าอ่อยก็กินเยอะๆ หลังจากนั้นหากยังอยากกินอีก ก็บอกแม่ได้ แม่จะทำให้เจ้ากิน”

มารดากระตือรือร้นเช่นนี้ ทำให้เซี่ยเซิงอึดอัดอยู่บ้าง

ยังไม่ทันตอบ โจวซือก็เร่งรัดให้นางกินต่อ “รีบกินๆ เย็นแล้ว ไม่อ่อย”

เซี่ยเซิงแหม่ปาก คิดจะเอ่ยบางอย่าง สุดท้ายก็ต้องยอมแพ้

ฉางเฟิ่นอ่อย แม่นางจะอึดอัด ยังปรับตัวไม่ได้ ทว่ายังอดกินต่อ ไม่ได้ จนกระทั่งหมดจาน

สำหรับคนทำอาหารแล้ว จะรู้สึกประสบความสำเร็จใหญ่หลวงนัก เมื่อมีคนกินอาหารที่ตนปรุงจนหมดเกลี้ยง ยิ่งกว่านั้นยังเป็นบุตรของตน ที่ตนอยากใกล้ชิดที่สุดด้วย

โจวซือยิ่งดีใจ มีอาจจะบ่มิ้มที่ระบายอยู่บนดวงหน้าได้

ความสุขของนางบริสุทธิ์มาก เซี่ยเซิงที่เพิ่งกินฉางเฟิ่นหมดไปหนึ่งจาน อย่างรวดเร็วได้รับอิทธิพลจากมารดา นางลั้งเล่พักหนึ่ง แล้วเค้นยิ้มแข็งทื่อ ที่ไม่อ่อนหวานนักให้โจวซือทีหนึ่ง

โจวซือเห็นยิ้มของบุตรสาวก็โล่งใจ ถึงที่สุดแล้วก็ยังเป็นบุตรของตน ไหนเลยจะต้องกังวลและร้อนรน แม้บุตรจะไม่ยอมให้เข้าใกล้ แต่ในฐานะ มารดาก็ต้องพยายามทำหน้าที่ของตนเองให้ดีที่สุดถึงจะใช้ได้

นางหุบยิ้ม พลันพูดโพล่งว่า “อาเซิง วันรุ่งขึ้นแม่เอาอาหารมาส่งให้ เจ้าอีกดีหรือไม่”

ท่าทางของโจวซือกระสับกระส่ายและประหม่าอยู่บ้าง แต่สายตาอ่อนโยนยิ่ง

เซี่ยเซิงตะลึงลานนิดหน่อยและนิ่งเงียบ ขณะที่โจวซือคิดว่านางจะ ปฏิเสธ นางกลับพยักหน้านิดๆ กล่าวว่า “ดีเจ้าค่ะ”

ฉางเฟิ่นหนึ่งจานสลายบรรยากาศที่น่าอึดอัดระหว่างแม่ลูกที่ถึงทางตัน มาสองสามปีให้ปลาสนาการไปเสียๆ

เจียงซูเหยาที่กำลังเดินเล่นอยู่ในถนนเส้นนี้หยุดฝีเท้า แล้วมองฉางเฟิ่นนี้ไกลๆ พลันนั้นก็เข้าใจว่าตนเองจะทำอันใดต่อไป

ยามนั้นการทำการค้าเกิดขึ้นด้วยอารมณ์ชั่ววูบ สิ่งสำคัญคือการทำให้ลินเชื่อมีความสุขขึ้นบ้าง และการเปิดร้านอาหารยังประโยชน์ด้านอาหารการกินให้แก่ราษฎรทั่วไป ถือเป็นเรื่องที่มีคุณค่า ดังนั้นลินเชื่อจึงทุ่มเทความคิดให้กับมัน จนลืมเรื่องไร้สาระยุ่งเหยิงไปได้

ลินเชื่อค้นพบคุณค่าในการเปิดร้านอาหาร นางเองก็เช่นกัน สำหรับนางแล้ว การเปิดร้านอาหารริมทางคือการนำอาหารรสเลิศมากมายหลากหลายในยุคปัจจุบันมาสู่ยุคโบราณ เพื่อให้ราษฎรทั่วไปได้กินอาหารสดใหม่และสัมผัสได้ถึงความสุขจากอาหาร แตกต่างจากการเปิดหอสุราชั้นสูงอย่างสิ้นเชิง

เมื่อเห็นลูกค้ากินของกินเล่นข้างทางอย่างมีความสุขและเอร็ดอร่อย นางรู้สึกพึงใจอึกโหและรู้สึกประสบความสำเร็จ ความรู้สึกนี้ทำให้นางอยากทำอะไรมากกว่านี้ อยากทำให้บรรยากาศการกินอาหารของราษฎรทั่วไปเปลี่ยนแปลงไป

คิดมาถึงตรงนี้ นางอดบ่นในใจไม่ได้ เชียสวินข้างอ่านความคิดของนางได้กระจ่างชัด หนาซ่ายังเข้าใจมากกว่าตัวนางเอง

บอกว่าอาหารอันโอชะสามารถนำพาความสุขมาให้ได้ และช่วยเยียวยาจิตใจของคนที่อาจจะเป็นทุกข์ นางอยากให้คนได้กินของอร่อยมากขึ้น ได้ลิ้มรสชาติมากขึ้น และได้ลิ้มลองหลากหลายรูปแบบ

เชียสวินเดาไม่ผิดแม้แต่นิดเดียว นางจะต้องทำการค้าให้ดียิ่งขึ้น และขยายให้มากขึ้น

หลังกำหนดเป้าหมาย ในภายภาคหน้าแล้ว สิ่งแรกที่
เจียงซูเหยาทำคือบอกเชี่ยสวินว่านางคิดอย่างไร

เชี่ยสวินคาดเดาไว้นานแล้วว่านางจะต้องคิดเช่นนี้ ไม่ได้ยู่เหนื่อ
ความคาดหมาย เขาถามนางว่า “คิดดีแล้วใช่หรือไม่ว่าจะทำอะไร”

เจียงซูเหยาส่ายหน้า “ไม่รู้สิ ค่อยๆ คิดไป สิ่งสำคัญที่สุดในเวลา
นี้คือทำยานอาหารว่างริมทางให้ดีกว่าก่อน”

เชี่ยสวินเห็นด้วย “ต้องเป็นอย่างนั้นอยู่แล้ว”

“หลังจากนี้คาดว่าคุณจะออกจากจวนบ่อยครั้ง ท่านไม่ถือสาหรือ”

เชี่ยสวินกล่าวว่า “ไหนเจ้าเออแต่ถามคำถามเหล่านี้ เจ้าก็รู้ว่าข้า
ไม่ถือสา”

เจียงซูเหยาโล่งใจแล้ว มีเชี่ยสวินคอยหนุนหลัง นางก็สามารถทำ
สิ่งที่อยากทำได้อย่างวางใจและหาญกล้า

...

จากช่วงที่อากาศกำลังจะร้อนไปจนถึงอากาศร้อนในฤดูคิมหันต์
ค่อยๆ จางหาย เจียงซูเหยาปรับปรุงรสชาติของอาหารในยานอาหารกินเล่น
ข้างทางไปเรื่อย ๆ และเพิ่มอาหารประเภทใหม่ขึ้นมา ขณะเดียวกันได้
แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับหลินชืออย่างต่อเนื่องเพื่อยืนยันการดำเนินงาน
ก้าวต่อไป

นับแต่วันที่เปิดย่านอาหารว่างริมทาง การค้าก็เฟื่องฟูขึ้นทุกวัน อาหารที่ขายมีรสชาติเยี่ยมยอด แต่ราคาไม่แพง หากขัดสนก็ยังสามารถหาอาหารอร่อย ราคาถูก และอิ่มท้องกินได้ ไม่ว่าจะเป็นลูกค้าที่กังวลมิกล่าควักเงินในตอนแรก หรือลูกค้าที่เพียงอยากลิ้มลองความแปลกใหม่ ไม่ได้ตั้งความหวังไว้มากนัก ต่างก็ถูกพิชิตด้วยอาหารและบรรยากาศในย่านของกินเล่นริมทาง ครั้นถึงยามเย็น ผู้คนหลังไหลเข้ามามากขึ้น แม้แต่ถนนที่ตั้งใจขายให้กว้างก็ยังคับแคบไปถนัดตา

ลูกค้าที่พิถีพิถันจะเข้าไปในร้าน หรือไม่ก็ขึ้นไปชั้นสอง ส่วนคนที่ไม่พิถีพิถันจะนั่งม้านั่งไม้ที่วางอยู่หน้าร้านรับลมเย็นท่ามกลางคนแปลกหน้า เพราะชอบความครึกครื้น

เมื่อเจียงซูเหยาเริ่มสนใจการค้า ตามปกติจะมาดูเล่นที่นั่นทุกสองสามวัน ขณะที่หลินซือเดิมมาตรวจสอบทุกวัน ทว่ายามนี้น้ำหนักตัวนางเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เจียงซูเหยาจึงล้าปล่อยให้มารดาไปยังสถานที่ที่มีคนพลุกพล่าน ส่งเสียงเอะอะโวยวาย และรื้อนจذبอย่านัก หลินซือจึงทำได้แค่ให้พ่อบ้านที่มีความสามารถสองคนมาพำนักในโรงเตี๊ยมย่านนี้ เพื่อให้พวกเขาคอยรับคำสั่งจากเจียงซูเหยา

ย่านอาหารเพิ่งเปิดได้สัปดาห์วัน ถนนหนทางกลับมามีอากาศโตะเก้ออีกแล้ว โชคดีที่หลินซือมองการณ์ไกล กว้านซื้อที่ดินริมถนนเส้นนี้ไว้แล้ว รวมถึงร้านค้าที่หัวถนนและท้ายถนนด้วย ด้วยเหตุนี้จึงเห็นม้านั่งไม้เก้อไม่วางอยู่ที่หัวถนนและท้ายถนนในย่านนี้

เจียงซูเหยาเดินผ่านฝูงชน นางหน้าตางดงามผุดผาด กิริยาท่าทางสง่า มวยผมอย่างหญิงที่ออกเรือนแล้ว เพียงมองเสื้อผ้าที่สวมแวบเดียวก็มองออกว่าเป็นสุหยินที่มีฐานะดี เหล่าลูกค้าอดหันมองนางไม่ได้

ด้วยที่นั่นคือเขตอิทธิพลของสกุลหลิน พวกอันธพาลท้องถิ่นที่มักยืนแกว่งอยู่หน้าร้านอาหารและแผงลอยอื่นๆ จึงมิกล่าเข้ามา สำหรับเจียงซูเหยาแล้ว การเดินไปเดินมาแถวนี้จึงปลอดภัยยิ่ง ไม่จำเป็นต้องกังวลว่าจะมีคนก่อวุ่น

มีพ่อบ้านเดินตามหลังนาง ลูกค้าคิดแคว່นางเป็นสุหยินของเรือนใด เรือนหนึ่งของสกุลหลิน กลับไม่คิดว่าเป็นคุณหนูใหญ่ของจวนเซียงหยางบัว

เหล่าคนตะกละจะมาที่นี่ทุกวัน ไป ๆ มา ๆ ก็เห็นเจียงซูเหยาจนคุ้นตา
“เถ้าแก่เนี่ยดีจริง ๆ” พวกเขา นั่งรออาหารอยู่บนม้านั่งยาวข้างทาง
แล้วกล่าวทักทายเจียงซูเหยาอย่างกระตือรือร้น

คราแรกเจียงซูเหยา ยังปรับตัวไม่ทัน แต่ยามนี้คุ้นชินแล้ว นางผงก
ศีรษะให้พวกเขา

“รสชาติใช้ได้หรือไม่” นางมองลูกค้าที่ไม่คุ้นหน้าพลางถาม

ลูกค้ากลุ่มนี้เป็นพ่อค้าที่เดินทางมาหาซื้อสินค้าที่เมืองหลวง มีคน
แนะนำถึงได้รู้จักย่านอาหารว่างย่านนี้ พวกเขาอยู่ในวัยกลางคน หาเงินได้
มากพอแล้ว แค่อยากกินของอร่อย ยามนี้เมื่อมาถึงย่านอาหาร ถือว่าได้กิน
อย่างถึงอกถึงใจแล้ว

“เถ้าแก่เนี่ยช่างถ่อมตัว ข้าขึ้นเหนือล่องใต้ เคยกินอาหารมากมาย
แต่ข้าเพิ่งเคยลิ้มลองอาหารแปลกใหม่และรสชาติแบบนี้เป็นครั้งแรก”

เจียงซูเหยา สดับเช่นนั้นก็กล่าวว่า “อย่างนั้นก็ดี”

นางยังคงเดินตรงไปด้านหน้า ทันใดนั้นก็รู้สึกว่ามีบางอย่างผิดปกติ

ท่ามกลางผู้คนที่มีสัญจรมาในย่านนี้ ดูคล้ายจะมีคนแปลก ๆ ปะปน
อยู่หลายคน ต่างบอกกันว่าลักษณะของคนมาจากจิตใจที่ทวนหงส์ คน
พวกนี้หดหู่หดค่อ หลบสายตา และทำตัวลับ ๆ ล่อ ๆ มองก็รู้แล้วว่า
ผิดปกติ

เจียงซูเหยา หันไปสั่งการกับพ่อบ้านประโยคหนึ่ง เขารีบขานรับและ
ขอให้คนที่สกุลหลินเชิญมาตามไปเสียบ ๆ

เจียงซูเหยา เดินเข้าไปตรวจสอบทุกร้าน พลิกดูสมุดบัญชีเมื่อไม่กี่วัน
ก่อน พร้อมกับประเมินสถานการณ์การค้า ก่อนหยุดอยู่ที่ร้านขายเบะหมี่เย็น
ร้านหนึ่งกะทันหัน

“เจ้าคิดว่าอาหารของที่นี่อร่อยหรือไม่” คุณชายที่สวมเสื้อแพรคนหนึ่ง
พึมพำกับสหายที่อยู่ข้าง ๆ ว่า “ข้าคิดว่าไม่น่าเชื่อถือ”

“ข้าก็คิดอย่างนั้น เจ้าดูร้านนี้สิ แคบเกินไปแล้ว”

พวกเขาวิพากษ์วิจารณ์ด้วยเสียงแผ่วเบา มีสองคนเดินลงบันไดมา
ก๊วกมือเรียกพวกเขา “ขึ้นมาได้แล้ว มีโต๊ะว่างแล้ว”

พวกเขาเดินไปทางด้านนั้นอย่างไม่เต็มใจนัก ขณะเดินก็กล่าวว่า

“นี่เป็นครั้งแรกที่ข้าต้องรอโต๊ะเพื่อจะกินอาหาร แม้แต่ร้านปาเงินไฉยังไม่เคยให้ข้ารอโต๊ะมาก่อนเลย”

“ข้าอยากรู้ว่าจะอร่อยมากเพียงใด”

“ไม่รู้ว่าคุณเขาสองคนคิดอันใดอยู่ ไม่ง่ายเลยกว่าจะได้ออกจากมหาวิทยาลัยสักครั้ง ไม่ไปหอสุรา แต่กลับมากินอาหารที่นี่แทน”

เจียงซูเหยาตามพวกเขาขึ้นไปชั้นบน เพราะคนทั้งสองที่เพิ่งลงมาเรียกคนที่ชั้นล่างนั้นค่อนข้างคunning หากไม่ใช่เซี่ยเย่และเซี่ยเฮาของเรือนใหญ่ ยังจะเป็นผู้ใดได้อีก

ด้วยเหตุผลบางอย่าง นางมักรู้สึกว่าการที่คนทั้งสองชวนสหายมา กินดื่มที่นี่เป็นเพราะย่านอาหารริมทางเปิดโดยสกุลหลิน ราษฎรทั่วไปพอใจกับอาหารที่ขายในย่านนี้มาก ไม่รู้ว่าเหล่าคุณชายที่คุ้นเคยกับการกินอาหารที่ปรุงอย่างพิถีพิถันและหายากจะมีความคิดเห็นเช่นไร หากพวกเขาไม่พอใจอย่างนั้นจะไม่ทำให้เซี่ยเย่กับเซี่ยเฮาขายหน้าหรือ

หลงจูของร้านขายบะหมี่เย็นตามขึ้นไปชั้นบนด้วย สอบถามเจียงซูเหยาว่ามีอันใดจะสั่งการหรือไม่

เจียงซูเหยาให้เขาแยกโต๊ะเลือกออกมาตัวหนึ่ง

ขณะที่นางนั่งลง เหล่าคุณชายที่อยู่ทางด้านนั้นก็สั่งไปหลายอย่างแล้ว

“โฉนถึงมีแต่บะหมี่เย็น ไม่มีเนื้อสัตว์หรือ”

เสี่ยวเอ๋อร์อธิบายว่า “แขกท่านนี้ หากอยากกินเนื้อสัตว์ บริเวณใกล้ๆ มีปิ้งย่างเสียบไม้ ของทอดเสียบไม้ อาหารตุ๋น ไก่ทอดขอรับ ข้าจะไปเอารายการอาหารมาให้ ท่านสั่งที่นี่ พวกเราจะให้คนไปซื้อจากร้านใกล้ๆ แล้วเอามาส่งให้ขอรับ”

วิธีการพูดนี้แปลกใหม่ ทุกคนมองหน้ากัน เดิมคิดจะจับผิดอย่างระมัดระวัง แต่เวลานี้หากยังจะจับผิดอีกก็ออกจะไร้รายอย่างเห็นได้ชัด จึงได้แต่พยักหน้าและตอบว่าดี

พอได้รับรายการอาหาร ทุกคนตะลึงตาค้าง

รายการอาหารนี้เยอะเกินไปแล้ว หนาเป็นปึก มีมากมายหลายอย่าง ที่สำคัญคือแต่ละอย่างล้วนไม่เคยกินมาก่อน

เสี่ยวเอ๋อร์กกล่าวว่า “ประเภทเนื้อสัตว์จะอยู่ในนี้ทั้งหมด หน้าท้ายๆ

จะเป็นเครื่องดื่มเย็นๆ มีวุ้นเย็น ชาผลไม้ ข้าวเย็น¹ และอื่นๆ พวกท่านค่อยๆ เลือกละเลียดรับ”

คราวนี้มีอาจจู้จุกจิกได้จริง ๆ คุณชายผู้สวมเสื้อแพรที่เมื่อครู่จู้จุกจิกที่สุดกระแอมกระไอ ก่อนกล่าวว่า “อืม ดูคล้ายว่าต้องสิ้นเปลืองความคิดไปมากมายขณะคิดรายการอาหาร แม้มีหลายประเภทมาก แต่ไม่รู้ว่าได้คำนึงถึงรสชาติหรือไม่”

เซี่ยเห่าหมดความอดทนแล้ว “พอได้แล้ว หากเจ้าไม่ยากเกินก็ช่างเถิด อย่าเรื่องมากนักเลย”

อีกฝ่ายไม่คิดเล็กคิดน้อยกับเขา “ข้าแค่พูดเท่านั้น ไยจะต้องโมโหมากขนาดนี้ด้วย”

บรรยาการชะงักงันเล็กน้อย เซี่ยเย่อกหน้าคลั่งคลายสถานการณ์ “สั่งอาหารกันก่อนเถิด ข้าขอแนะนำของทอดเสียบไม้ พวกเจ้ามีใครต้องการบ้าง อืม ยังมีเนื้อแพะย่างที่สั่งได้ ช่างเถิด อย่างนั้นก็เอปึงย่างเสียบไม้ในรายการอาหารแผ่นนี้มาให้พวกเราดีกว่า”

เสี่ยวเอ๋อร์จดยาอาหารแล้วถอยออกไป ทิ้งให้แซกรอย่างอืดอาด โดยไม่มีผู้ใดพูดสักคำ

เซี่ยเห่ามีอาจระบความโกรธไว้ได้ กล่าวกับเซี่ยเย่เสียงแผ่วเบาว่า “เห็นอยู่ว่าพาพวกเขามาสถานที่ที่ดี คนทั้งกลุ่มกลับไม่เต็มใจ เหลือเกินจริงๆ”

สีหน้าเซี่ยเย่ยังเป็นปกติ ไม่ซึ่งเคียด “ไยจะต้องเสียเวลาพูดมากด้วย รออาหารมาก่อน การโต้เถียงเมื่อครู่ก็ชัดเจนแล้ว”

บะหมี่เย็นมาถึงก่อน พอหนึ่งบะหมี่จนสุกก็พักให้เย็น วางถั่วงอกไว้ด้านล่าง ราดซีอิ๊วหวาน น้ำมันพริก น้ำส้มสายชู กระเทียมสับ จากนั้นโรยเกลือ ฮวาเจียว ต้นหอมซอย และปิดท้ายด้วยแตงกวาหั่นฝอยก็พร้อมกิน

ในชามกระเบื้องใบใหญ่เต็มไปด้วยบะหมี่เย็นสีเหลืองอ่อน กระเทียม

¹ เป็นของหวานคล้ายวุ้น ใช้ข้าวเหนียวหุงสุกเป็นวัตถุดิบหลัก ขณะหุงใส่น้ำตาลเล็กน้อย จัดใส่ถ้วย วางเครื่องเคียงตามแต่ชอบเหมือนน้ำแข็งไส เติมน้ำเย็นจัดและน้ำแข็งบด

ลับสีขาวนวล ซีอิ้วหวานสีน้ำตาลแดง น้ำมันพริกมันขาว แต่งกว้าหั่นฝอย และต้นหอมซอยสีเขียว แม้สีมันเรียบง่าย แต่ไม่ซ้ำซากจำเจ บะหมี่เย็น มีกลิ่นซับซ้อน เปรี๊ยะ หวาน ซา เผ็ด และหอม ช่วยกระตุ้นความอยากอาหารของผู้คนได้แม้เป็นฤดูคิมหันต์ที่ไม่ใคร่เจริญอาหารนักก็ตาม

หลังใช้ตะเกียบคลุกเคล้าให้เข้ากัน บะหมี่เย็นที่นุ่มเหนียวถูกเคลือบด้วยน้ำปรุงรสอย่างสม่ำเสมอ แต่ละเส้นมีสีน้ำตาลแดง และมันเงาด้วยน้ำมันพริก น่าอร่อยกว่าบะหมี่จืดชืดที่ราดน้ำแกงร้อนๆ ที่กินอยู่เป็นประจำ

ทุกคนขยับตะเกียบเงียบๆ ด้วยเป็นบะหมี่เย็น จึงไม่จำเป็นต้องกินคำเล็กเพราะเกรงว่าจะถูกกลืน พวกเขาล้วนคืบคำใหญ่เข้าปาก สิ่งแรกที่ได้สัมผัสคือความเย็นสดชื่น ตามด้วยความกลมกล่อมและความหวานของซีอิ้วหวาน กลิ่นหอมและรสเผ็ดจากน้ำมันพริก ความซาของฮวาเจียว ความเผ็ดของกระเทียม และความเปรี๊ยะของน้ำส้มสายชูแผ่ไปทั่วปลายลิ้น กระตุ้นต่อมรับรสโดยพลัน ก่อนพุ่งตรงไปที่หน้าผาก ทำให้กลุ่มคนที่เบื่ออาหารรู้สึกอยากอาหาร

บะหมี่เย็นเคี้ยวหนึบ แต่ละเส้นแยกกันชัดเจน เพราะเป็นบะหมี่น้ำต่าง กินแล้วจึงหอมกลิ่นซีอิ้ว น้ำมันพริกเผ็ดแต่ไม่แฉะ เมื่อเทียบกับความเผ็ด จะหอมมากกว่า ความเผ็ดเพียงเสริมความหอมให้เด่น เมื่อผสมกับซีอิ้วหวานที่ต้มจากน้ำตาลทรายแดง ต้าเลี้ยว อบเชย สะเอมเทศ และเครื่องเทศอื่นๆ ในความเผ็ดจะมีกลิ่นหอม ในความหอมจะมีรสหวานเล็กน้อย

บะหมี่เย็นทำง่ายมาก นอกจากบะหมี่แล้ว เครื่องเคียงอื่นๆ มีแค่แต่งกว้าหั่นฝอยและถั่วงอก แคร่สชาติที่เรียบง่ายก็ให้ความเย็นสดชื่นเพียงพอ เส้นบะหมี่นุ่มเหนียวผสมกับถั่วงอกกรอบๆ กัดแล้วดัง “กรั้วมๆ”

ถั่วงอกขมและหวานนิดหน่อย แต่งกว้าหั่นฝอยหอม สดชื่น ชุ่มฉ่ำ เมื่อกำจัดความมันของน้ำมันพริกในบะหมี่เย็นออกไป จะเหลือเพียงความเปรี๊ยะ เผ็ด สด และหอม ไม่จำเป็นต้องรอและไม่ต้องระวัง ก็สามารถคืบเข้าปากและเคี้ยวคำใหญ่ได้เลย ความทรมานจากความไม่อยากอาหารในหน้าร้อนที่มีมานาน ในที่สุดก็ได้รับการช่วยชีวิตแล้ว

เวลานี้ยกข้าวเย็นมาแล้ว ในซามกระเบื้องขาวเต็มไปด้วยวัตถุดิบหลากหลายสี ข้าวเหนียวขาวอวบอ้อม เห็ดหูหนูโปร่งแสงอ่อนนิ่ม พุทราแดง ลูกเกด บัวลอยเผือก แตงโม ถั่วลิสงบด ผลไม้เชื่อม วางกองรวมกันหลากหลายสี มีก้อนน้ำแข็งใสแวววาวลอยอยู่ในน้ำ และกลิ่นหอมหวานปะปนมากับไอเย็นที่ลอยขึ้นมา

“เหตุใดถึงแช่ข้าวในน้ำเย็น มีหน้าซำยังใส่ผลไม้เชื่อมด้วย” คนจู้จี้จุกจิกเมื่อครู่พูดขึ้นมาอีกครา หลังกินบะหมี่เย็นแล้ว ครั้งนี้เพียงทอดถอนใจ มิกล้าพูดมากอีก

พอเขากินเข้าไปแล้ว ไม่รู้ว่าเพราะเหตุใด กลิ่นหอมสดชื่นของผลไม้และความหวานเลี่ยนของผลไม้เชื่อมที่ละลายในน้ำเย็นกลายเป็นความหวานเล็กน้อยที่สดชื่น เวลานี้ข้าวเหนียวไม่ถือว่าเป็นอาหารจานหลัก แต่กลับเป็นของหวานอย่างหนึ่ง นุ่มเหนียวหวานชุ่มฉ่ำ แช่อยู่ในน้ำเย็นแต่ละเม็ดอวบอ้อม เหนียวเล็กน้อย เย็นจัด หนึบหนับ มีกลิ่นหอมอ่อนๆ ของข้าว และหวานกำลังดี เมื่อกินคู่กับบะหมี่เย็นช่วยคลายร้อนได้

ครั้งนี้เขามีอาจบ่น ได้แต่หุบปากเงียบ

กระทั่งบึงย่างเสียบไม้มาถึง ทุกคนยิ่งประหลาดใจกับกลิ่นหอมจัด และกลิ่นเผ็ดร้อนของอาหารที่ย่างด้วยเตาถ่าน เมื่อครู่ยังรู้สึกว่าการจู้จี้จุกจิกของเขาน่าเบื่อ แต่ตอนนี้รู้สึกว่าการกินเนื้อสัตว์คำใหญ่ถึงจะดีที่สุด เผ็ด เค็ม น้ำมันไหลออกมาเสียงดังฉ่า ทว่าว่างกระปรี้กระเปร่าขึ้น นี่ถึงจะเรียกว่าถึงอกถึงใจ!

เมื่อคนทั้งกลุ่มกินกันอย่างเต็มที่ ก็ได้ยินคนข้างๆ กล่าวถึงย่านอาหารกินเล่นเสียงดัง

เวลากินอาหารพวกเขาไม่พูดคุย ทุกคนจึงเงียบหุบหู่

จากนั้นทุกคนก็ทนนั่งไม่ไหวอีกต่อไป

“พวกเขาเพิ่งบอกว่าที่แห่งนี้เปิดโดยสกุลหลินอย่างนั้นหรือ”

“สกุลหลินหรือ เป็นสกุลหลินของจวนเซียงหยางปั๋ว อย่างนั้นที่นี้ไม่ใช่...”

ทุกคนหันมองเซียงเย่กับเซียงเฮ่า “ที่นี้คงไม่ใช่ของคุณหนูใหญ่เจียงสกุลหลินกระมัง”

เซียสวินอาจไม่ค่อยรู้ว่าปีนั้นเจียงซูเหยาใจกล้ำมากเพียงใด แต่พวกเขาที่มีอายุเท่ากันกลับรู้อย่างถ่องแท้ หลังเกิดเรื่องตกน้ำเมื่อปีนั้น คนกลุ่มนี้ขอเพียงได้ยินว่าในงานเลี้ยงมีสตรีที่จะพากันเดินอ้อม

การนินทาเป็นเรื่องธรรมชาติของมนุษย์ พวกเขาก็ไม่ใช่ข้อยกเว้น เมื่อพวกเขาเอ่ยถึงเจียงซูเหยาก็ก็นำมาอีกเรื่อง พากันทอดถอนใจที่เซียสวินโง่คร้าย เป็นถึงท้นฮวาที่มีความสามารถน่าทึ่ง สุดท้ายกลับต้องวิวาทกับฉู่ฟางข้าว

เซียเยกับเซียเฮ่าฟังแล้วไม่สบายใจ ขณะจะได้แย้ง คุณชายที่เรื่องมากที่สุดเมื่อครู่ก็ชิงกล่าว “เวลานี้พวกเราอยู่ในสถานที่ที่มีความสุขที่สุดในแผ่นดิน อยู่อย่างคับให้ข้าต้องอัดเจ้า!” กล่าวคำไม่น่าฟังถึงบุตรของคนอื่นเขาในถิ่นของสกุลหลิน หลังจากนั้นยังอยากมากินอาหารอีกหรือไม่

ทุกคนกลัวสหายร่วมเรียนที่มีฝีปากร้ายผู้นี้เป็นที่สุด จึงหุบปากอย่างไม่เต็มใจ และไม่คิดเชื่อมโยงอาหารสเลิศเหล่านี้กับเจียงซูเหยาอีก

เซียเยเห็นเช่นนั้น ก็กล่าวอย่างช่วยไม่ได้ว่า “อาหารเหล่านี้ ไม่สิ กล่าวให้ถูกต้อง อาหารในถนนเส้นนี้ทั้งหมด ล้วนแต่เป็นอาหารที่ท่านอาสะไ้สามของข้าคิดค้น”

ทุกคนต่างตกตะลึงพริ้งเพริดเมื่อได้ยินเช่นนั้น ก่อนระเบิดเสียงหัวเราะออกมา

“ช่างมีอารมณ์ขัน ช่างมีอารมณ์ขันเสียจริง”

“ถนนเส้นนี้มีของกินมากมายที่คิดค้นขึ้นโดยคนคนเดียว อย่างนั้นมีเท่ากับว่าจะต้องรอไปจนถึงเมื่อไรก็ไม่รู้หรือว่าจะคิดออกมาได้ เจ้าอย่าหลอกพวกข้าหน่อยเลย”

พวกเขาคุยกันอยู่ แต่จู่ๆ ก็หยุดลง

เจียงซูเหยาเดินออกจากหลังฉากบังตา ก่อนเหลือบมองพวกเขา

เมื่อนึกถึงความบ่าบั้นของนางเมื่อปีนั้น ผู้คนที่ดื่มน้ำแกลงและรูดกินของปิ้งย่างอยู่ที่ตัวสันสะท้าน และพากันขดตัวเข้ามุม

เซียเยกับเซียเฮ่าไม่คิดว่าเจียงซูเหยาจะอยู่ที่นี้ หนาซ่านางยังได้ยินสหายร่วมมหาวิทยาลัยวิพากษ์วิจารณ์นางจึงกล่าวอย่างละอายใจว่า “ท่านอาสะไ้สาม”

“รสชาติเป็นอย่างไรบ้าง ถูกปากหรือไม่” เจียงซูเหยาถาม

ทุกคนผงกศีรษะช้าๆ “ดี ดีมาก”

นางวางใจแล้ว “อย่างนั้นก็ดี คุณล่ายว่าไม่มีปัญหาด้านรสชาติ” ทั้งราษฎรทั่วไปและขุนชายผู้เรื่องมากต่างชอบเหมือนกันถือว่าได้มาตรฐาน ลิ่นเสียง นางก็หันหลังเดินลงไปชั้นล่าง เพิ่งเดินถึงหัวบันได พลันนั้นเซียสวินก็เดินขึ้นบันไดมา

กว่าเหล่าบัณฑิตของราชวิทยาลัยจะมองออกว่าเป็นเจียงซูเหยา ยังต้องตั้งสติครู่หนึ่ง แต่เมื่อเหลือบเห็นแผ่นหลังของเซียสวิน ก็จำได้ทันทีว่าเขาเป็นเซียซานหลางที่พวกตนเลื่อมใสมานานปี

ทันทีที่เห็นสีหน้าเย็นชาของเซียสวิน พวกเขาก็ถอนหายใจ “เฮ้อ คุ้รักคุ้แค้น...หืม”

เซียสวินผู้มีสีหน้าเย็นชารีบเดินมาตรงหน้าเจียงซูเหยา ก้มหน้าลงพร้อมกับระบายยิ้มบนดวงหน้าราวกับนาฬิกาที่ปลดปล่อย “ได้ยินคนบอกว่าเจ้าอยู่ที่นี้ ข้าก็เลยมาหา วันนี้เป็นอย่างไรบ้าง เหนื่อยหรือไม่ ต้องปรับปรุงรสชาติหรือไม่”

เจียงซูเหยาส่ายหน้า “น่าจะไม่ต้องแล้ว”

เซียสวินกล่าวอย่างจนปัญญาว่า “ก็บอกแล้วว่าฝีมือการทำอาหารของเจ้ายอดเยี่ยม โยต้องกังวลว่าจะไม่ถูกปากของลูกข้า”

“ที่ไหนกัน พอปรับปรุงรสชาติหลายครั้ง ทุกคนถึงบอกว่าดีขึ้น”

แม้เซียสวินกล่าวว่านางจะเหน็ดเหนื่อย แต่ก็รู้สึกที่นางเปล่งประกายไปทั่วร่าง ครั้นเห็นนางพยายามปรับปรุงให้ดีขึ้นและแสวงหาความก้าวหน้าในการทำอาหาร สายตาของนางเปลี่ยนเป็นอ่อนโยนยิ่งขึ้น เสียงอ่อนน้อมอย่างไม่น่าเชื่อ “ข้ารู้ว่าเจ้าชอบคิดค้นอาหาร และชอบที่จะพัฒนาฝีมือการทำอาหาร แต่อย่าทำให้ตนเองต้องเหน็ดเหนื่อย”

เจียงซูเหยาพยักหน้าก่อนเดินลงบันได

เซียสวินรีบเดินตามหลัง ยื่นแขนออกไปพยุง ด้วยกลัวว่านางจะก้าวพลาดจนลื่นล้ม

สายลมในคืนฤดูคิมหันต์จู่ๆ ก็พัดโชยมาเสียงอื้ออึง

บัณฑิตทุกคนงุนงง มองจากตรงหน้าปากอ้าตาค้าง

พวกเขาตาบอดอยู่อย่างนั้นหรือ คุณชายสามสกุลเซียโนะถึงได้ปฏิบัติต่อคุณหนูใหญ่สกุลเจียงแบบนี้ ไหนบอกว่าไม่เต็มใจไม่ใช่หรือ ไหนบอกว่าเป็นคู่รักคู่แค้นกันอย่างไรเล่า นี่เห็นได้ชัดว่าเป็นคู่ที่รักกันมาก สิ่งที่น่ากลัวกว่านั้นคือเซียเย่และเซียเฮ้ออาจจะโกหก แต่เซียซานหลางไม่มีวันโกหก

ดังนั้นอาหารที่พวกเขากินเหล่านี้ถูกคิดค้นโดยคุณหนูใหญ่เจียงจริงหรือ

เซียเฮ้อมองพวกเขาที่นั่งกันเป็นโก² มีสีหน้าไม่อยากเชื่อและใบหน้าแดงก่ำ ก็ส่ายหัวพลางถอนหายใจ ก่อนกล่าวว่า “ใบหน้าปวดแสบปวดร้อนใช่หรือไม่ เฮ้อ วันนั้นข้าก็รู้สึกแบบเดียวกันนี้”

กดลอจอ่าน

² หมายถึง เหมือนค้างด้วยความตกตะลึงหรือตื่นตระหนกจนตัวแข็งที่อราวกับไม้สลัก